

Bryssel den 30 november 2018
(OR. en)

14784/18

**Interinstitutionellt ärende:
2016/0190(CNS)**

JUSTCIV 292

NOT

från: Ordförandeskapet

till: Rådet

Komm. dok. nr: 10767/16

Ärende: Förslag till rådets förordning om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsfrågor och frågor om föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn (omarbetning)

– Allmän riktlinje

I. LÄGESRAPPORT

1. Genom en skrivelse av den 30 juni 2016 översände kommissionen ett förslag till rådets förordning om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsfrågor och frågor om föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn (omarbetning) (nedan kallad *den omarbetade Bryssel IIa-förordningen*) till rådet och Europaparlamentet.

2. Den föreslagna omarbetade Bryssel IIa-förordningen omfattas av det särskilda lagstiftningsförfarandet i artikel 81.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och rådet måste alltså fatta beslut enhälligt.
3. Europaparlamentet avgav sitt yttrande om kommissionens förslag den 18 januari 2018. Enligt domstolens rättspraxis måste Europaparlamentet höras på nytt varje gång den slutligt antagna texten, betraktad i sin helhet, väsentligt avviker från kommissionens förslag, om vilket parlamentet redan har hörts, med undantag för fall då ändringarna huvudsakligen motsvarar de önskemål som parlamentet självt gett uttryck för.
4. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande om kommissionens förslag den 26 januari 2017.
5. Europeiska datatillsynsmannen lämnade sitt yttrande om kommissionens förslag den 15 februari 2018.
6. I enlighet med artiklarna 3 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av den föreslagna omarbetade Bryssel IIa-förordningen.
7. I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av den föreslagna omarbetade Bryssel IIa-förordningen, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

II. SLUTFÖRANDE AV OMARBETNINGEN

8. Sedan förhandlingarna inleddes 2016 har rådet regelbundet behandlat den föreslagna omarbetade Bryssel IIa-förordningen och tillhandahållit vägledning för arbetet med denna förordning. Rådet har hållit riktlinjedebatter om följande delar av förslaget: hörande av barnet (juni 2017), avskaffande av exekvaturförfarandet (december 2017), förstärkning av centralmyndigheternas roll (mars 2018) samt placering av barnet i en annan medlemsstat, rörligheten för interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder och det fortsatta arbetet med att fullständigt avskaffa exekvaturförfarandet (juni 2018). Dessa debatter beredde vägen för det fortsatta arbetet med den föreslagna omarbetade förordningen.
9. Diskussionerna har möjliggjort avsevärda framsteg i viktiga frågor på teknisk nivå. Ordförandeskapet anser därför att rådet nu kan anta en allmän riktlinje om artiklarna och de viktigaste skälen i den föreslagna förordningen, utan att det påverkar den slutliga lösningen på vissa frågor av teknisk eller redaktionell art i samband med utformningen av skälen och bilagorna.
10. Med beaktande av kravet på enhällighet och principen att ingenting är överenskommet förrän allt är överenskommet, lägger ordförandeskapet fram detta kompromissförslag för rådet i syfte att nå en överenskommelse mellan alla medlemsstater.
11. Kompromissförslaget olika delar ska ses som ett övergripande paket som syftar till att inrätta nya regler som är enklare och effektivare att använda för barnen och deras familjer samt för rättstillämpare. Kompromissen skapar också en delikat balans mellan medlemsstaternas olika ståndpunkter, samtidigt som man främjar ömsesidigt förtroende mellan dem.

III. DE VIKTIGASTE INSLAGEN I KOMPROMISSPAKETET

A - Fullständigt avskaffande av exekvaturförfarandet för avgöranden i frågor om föräldraansvar

12. I december 2017 enades rådet (rättsliga och inrikes frågor) om att avskaffa exekvaturförfarandet för alla avgöranden i frågor om föräldraansvar, under förutsättning att det införs lämpliga skyddsåtgärder. Genom att fullborda avskaffandet av exekvaturförfarandet kommer tid och pengar att sparas för medborgarna när ett avgörande måste översändas. Detta är särskilt viktigt i gränsöverskridande ärenden som rör barn, där tidsaspekten är av avgörande betydelse.
13. Därför bör avgöranden i frågor om föräldraansvar som är verkställbara i den medlemsstat där de meddelades vara verkställbara i en annan medlemsstat, utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring. Skyddsåtgärderna med avseende på avskaffandet av exekvaturförfarandet kommer att ingå i grunderna för vägran av erkännande och verkställighet, vilka är följande: rättsordningen, oförenlighet, icke verkställd delgivning i fall av utevaro, bristande möjligheter för personer med föräldraansvar att höras, bristande möjligheter för barnet att höras och bristande överensstämmelse med samrådsförfarandet för gränsöverskridande placeringar. I likhet med den nuvarande förordningen överläts det åt den nationella rätten att fastställa huruvida dessa grunder kan åberopas av en av parterna eller ex officio i enlighet med nationell rätt.
14. De nya reglerna bör klargöra att de avgöranden i frågor om föräldraansvar som åtnjuter särskild behandling när det gäller deras gränsöverskridande rörlighet fortfarande skulle vara ”privilegierade”, med förbehåll för lämpliga skyddsåtgärder. Ordförandeskapet anser att en kompromiss bör bygga på status quo, enligt vilket det i enlighet med den så kallade generalklausulen föreskrivs särskild behandling av avgöranden som beviljar umgängesrätt och avgöranden som medför återlämnande av ett barn om dessa är föremål för ett intyg.

15. Ett rättsligt bindande intyg skulle åtfölja sådana ”privilegierade” avgöranden, vilket skulle kunna rättas eller återkallas i den ursprungsmedlemsstat där intyget felaktigt beviljades. Möjligheten att bestrida intyget i ursprungsmedlemsstaten skulle stärka rätten till försvar och främja ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna. Endast oförenlighet kan åberopas mot erkännande och verkställighet i den medlemsstat där erkännande och verkställighet begärs.

B - Harmonisering av vissa regler för verkställighetsförfarandet

16. Ordförandeskapet anser att verkställighetsförfarandet för avgöranden som har meddelats i en annan medlemsstat i princip bör fortsätta att regleras av lagen i den verkställande medlemsstaten, oavsett vilken typ av åtgärder som används för verkställigheten, vare sig det handlar om böter eller andra tvångsåtgärder. Harmoniserade minimiregler för hur en betydande ändring av omständigheterna som har uppstått efter det att avgörandet meddelades ska hanteras förefaller dock vara avgörande för ett stärkt system med fri rörlighet för avgöranden på detta område. Dessa regler bör därför inbegripa ett visst antal harmoniserade grunder för uppskjutande eller vägran av verkställigheten som sådan i den verkställande medlemsstaten. Detta skulle säkerställa att verkställighet får vägras eller uppskjutas i alla medlemsstater i stort sett på samma villkor, och på så sätt skulle rättssäkerheten för alla föräldrar och deras barn öka. Detta tillvägagångssätt skulle inte utesluta tillämpningen av nationella grunder för vägran som är förenliga med denna förordning och som huvudsakligen avser formella krav i den nationella verkställighetsrätten och de nationella verkställighetsförfarandena.

C – Tydliga regler om barnets möjligheter att komma till tals

17. En särskild bestämmelse om skyldigheten att ge barnet möjlighet att komma till tals bör införas. Denna bestämmelse skulle ange att ett barn som kan uttrycka sina egna åsikter måste ges en verklig och faktisk möjlighet att fritt uttrycka dessa i frågor som omfattas av förordningen. Om ett barn har uttryckt sina åsikter bör domstolen, i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden, tillmäta barnets åsikter vederbörlig betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad. Detta påverkar inte den grundläggande principen om att beakta barnets bästa i frågor om föräldraansvar, men det klargörs att barnet inte enbart är ett föremål för ett förfarande. Formerna för hur barnet ska höras regleras i nationell lagstiftning och nationella förfaranden, utan att domstolarna i en annan medlemsstat har någon möjlighet att granska dessa former.
18. Skyldigheten att ge barn som kan uttrycka sina egna åsikter en verklig och faktisk möjlighet att fritt uttrycka dessa är emellertid inte absolut. Om ett barn inte ges möjlighet att uttrycka sina åsikter, kan erkännande och verkställighet av ett avgörande i frågor om föräldraansvar vägras, förutom om förfarandet endast avser barnets egendom och det föreligger starka skäl att inte höra barnet, särskilt med beaktande av ärendets brådskande natur.

D – Tydligare regler om placering av ett barn i en annan medlemsstat

19. Placering av barnet i en annan medlemsstat kommer även fortsättningsvis att vara föremål för ett samrådsförfarande för att godkännas. Ordförandeskapet anser dock fortfarande att det finns behov av ett tydligare tillämpningsområde vad gäller reglerna för gränsöverskridande placeringar: placeringar som pedagogisk åtgärd till följd av barnets avvikande beteende bör också omfattas av detta förfarande, medan en placering – av antingen pedagogisk eller bestraffande karaktär – som följer av en handling som barnet begått och som skulle utgöra en straffbar handling enligt nationell strafflagstiftning om det begicks av en vuxen, oberoende av om detta i det enskilda fallet skulle leda till fällande dom, inte heller i fortsättningen bör omfattas. Placeringar hos föräldrar (eller, om och i den utsträckning som detta meddelats av den medlemsstat där barnet kan placeras, andra nära anhöriga) bör inte omfattas av detta förfarande. Ordförandeskapet noterar att förordningen skulle kunna underlätta utbytet av information, i tillämpliga fall, för att identifiera och samla in information om anhöriga eller andra personer som kan vara lämpliga att ta hand om det barn vars placering i institutionsvård eller familjevård övervägs. Ordförandeskapet menar också att det behövs tydligare procedurregler: de nya reglerna kommer att innehålla en tidsfrist på tre månader för att lämna eller vägra ett godkännande. De nya reglerna utesluter inte möjligheten för medlemsstaterna att bibehålla eller ingå gränsöverskridande överenskommelser och arrangemang för att underlätta samrådsförfarandet för godkännande i förbindelserna med varandra.

E – Tydligare regler vad avser rörlighet för officiella handlingar och överenskommelser

20. Med beaktande av det ökande antalet medlemsstater som tillåter utomrättsliga överenskommelser om hemskillnad och äktenskapsskillnad eller i frågor om föräldraansvar klargörs det i ordförandeskapets kompromisstext att rörligheten för sådana officiella handlingar och överenskommelser är en övergripande fråga och bör underlättas, med förbehåll för vissa skyddsåtgärder. Eftersom förordningen inte bör tillåta fri rörlighet av rent privata överenskommelser bör lösningen vara att rörlighet endast är möjlig om en myndighet – beroende på det nationella systemet – formellt upprättat eller registrerat den officiella handlingen eller överenskommelsen. Det är avgörande att rörlighet endast kan förekomma om behörigheten för den medlemsstat vars myndigheter formellt upprättade eller registrerade den officiella handlingen eller registrerade överenskommelserna har verifierats i ursprungsmedlemsstaten. Dessutom måste det relevanta intyget utfärdas. Avslutningsvis bör ytterligare garantier, t.ex. rättsordningen, tillämpas som skäl för att vägra erkännande eller verkställighet.

F – Tydligare regler om bortförande av barn inom EU

21. Rörligheten för avgöranden om återlämnande av ett barn enligt 1980 års Haagkonvention utgör en del av omarbetningen i de allmänna bestämmelserna om erkännande och verkställighet av avgöranden. Andra avgöranden om återlämnande som meddelats som ett resultat av den så kallade generalklausulen fortsätter att cirkulera som ”privilegierade” avgörande enligt de särskilda bestämmelserna om erkännande och verkställighet av avgöranden. I ordförandeskapets kompromisstext föreskrivs emellertid att denna mekanism bör vara begränsad till avgöranden i sak om vårdnadsrätt som innebär ett återlämnande av ett barn och som meddelades i den medlemsstat som var barnets (tidigare) hemvist efter det att ett avgörande om vägran att återlämna barnet hade utfärdats i en annan medlemsstat, endast på grundval av vissa skäl för vägran enligt 1980 års Haagkonvention. Detta skulle innebära ett förtydligande av de bestämmelser som gäller bortförande av barn inom EU och förhållandet till 1980 års Haagkonvention.
22. Omarbetningen innehåller dessutom tydliga och realistiska tidsfrister för de domstolar som handlägger ärenden rörande bortförande av barn i något skede av förfarandena på snabbast möjliga sätt. Alternativ tvistlösning ges en mer synlig plats, där så är lämpligt, för att underlätta lösningar som bygger på partsautonomi och bidrar till att nå hållbara arrangemang.
23. För att minimera eventuella risker för barnets fysiska och psykiska välbefinnande i samband med förfaranden om bortföranden av barn kan lämpliga skyddsåtgärder beslutas, även för att säkerställa kontakt mellan den förälder från vilken barnet bortförts och barnet under dessa förfaranden, om detta är till barnets bästa, och åtgärder som syftar till att minimera sådan allvarlig risk för fysisk eller psykisk skada som barnet kan utsättas för vid återvändandet.

IV. SLUTSATSER

24. Mot denna bakgrund uppmanas ministrarna att framföra sina åsikter om de
- a) som ett kompromisspaket godkänner den allmänna riktlinje som återges i bilagan till denna not,
 - b) noterar att återstoden av skälen samt bilagorna till förordningen kommer att få sin slutliga utformning på teknisk nivå snarast möjligt efter rådets möte.

Jämfört med kommissionens förslag markeras ändringar/tillägg i bilagan med **fetstil** och strykningar med ”(...)”. Skälen i fotnoterna markeras inte.

Förslag till
rådets förordning
om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsfrågor och frågor om
föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn
(omarbetning)

[...]

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas (...) på civilrättsliga frågor¹ (...) om

¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I detta syfte bör unionen bland annat besluta om sådana åtgärder rörande civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och särskilt sådana som behövs för att den inre marknaden ska fungera väl. Begreppet ”civilrättsliga frågor” bör ges en självständig tolkning, i enlighet med Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis. Det bör ses som ett oavhängigt begrepp som ska tolkas med hänsyn till å ena sidan förordningens syfte och uppbyggnad och å andra sidan de allmänna principer som kan härledas ur de nationella rättsordningarna som helhet. Begreppet ”civilrättsliga frågor” bör därför tolkas så, att det även kan omfatta åtgärder som enligt en medlemsstats rättssystem är offentligrättsliga. Det bör särskilt omfatta alla ansökningar, åtgärder eller avgöranden i frågor som rör ”föräldraansvar” i den mening som avses i denna förordning, i enlighet med dess syfte.”

- a) äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap,
- b) tillerkännande, utövande, delegering, upphörande eller begränsande av föräldransvar.

2. Frågorna enligt punkt 1 b(...) kan bland annat omfatta

- a) vårdnad och umgänge,
- b) förmynderskap, godmanskap och motsvarande företeelser,
- c) förordnande av och uppgifter för en person eller ett organ som ska ansvara för (...) **barnets** person eller egendom, företräda eller bistå barnet,
- d) placering av barnet i (...) institutionsvård **eller familjevård**²,
- e) åtgärder till skydd för barnet i samband med förvaltning av, bevarande av eller förfogande över **dess** (...) egendom.

² Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Varje slags placering av ett barn i familjevård – det vill säga med en eller flera personer – eller på en institution, till exempel på ett barnhem, i en annan medlemsstat, bör omfattas av denna förordning såvida detta inte uttryckligen undantas, såsom placering för adoption, placering hos en förälder eller hos en annan nära släkting enligt den mottagande medlemsstaten förklaring. Som en följd bör även ”pedagogiska placeringar” som beslutas av domstol eller arrangeras av en behörig myndighet med föräldrarnas eller barnets samtycke eller på deras begäran till följd av barnets avvikande beteende omfattas. Endast sådana placeringar – av antingen pedagogisk eller bestraffande karaktär – som beordras eller anordnas till följd av en handling som barnet begått och som skulle utgöra en straffbar handling enligt nationell strafflagstiftning om det begicks av en vuxen, oberoende av om detta i det specifika fallet skulle leda till fällande dom, bör inte omfattas.”

- 2a. Kapitlen III och VI i denna förordning ska tillämpas i fall av olovligt bortförande eller kvarhållande av ett barn som berör mer än en medlemsstat, som komplement till Haagkonventionen från 1980 om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn (nedan kallad 1980 års Haagkonvention) Kapitel IV i denna förordning ska tillämpas på avgöranden som innebär att ett barn ska återlämnas till en annan medlemsstat i enlighet med 1980 års Haagkonvention, vilka måste verkställas i en annan medlemsstat än den i vilka de meddelades.³**
3. Denna förordning ska inte tillämpas på
- a) fastställande eller bestridande av börd,
 - b) beslut om adoption, åtgärder som utgör förberedelser för adoption, ogiltigförklaring eller upphävande av adoption,
 - c) barnets efternamn och förnamn,
 - d) myndighetsförklaring,
 - e) underhållsskyldighet,
 - f) trustar och arv,
 - g) åtgärder som vidtas till följd av brottsliga gärningar som har begåtts av barn⁴.

³ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Även om återlämnandeförfaranden enligt 1980 års Haagkonvention inte utgör en prövning av sakfrågan vad gäller föräldraansvar, bör avgöranden som innebär att ett barn återlämnas i enlighet med 1980 års Haagkonvention omfattas av erkännande och verkställighet i enlighet med kapitel IV i denna förordning, om de måste verkställas i en annan medlemsstat på grund av ytterligare ett bortförande efter det att beslut om återlämnande fattades. Dessutom bör andra kapitel i denna förordning fortsätta att gälla för andra aspekter i situationer av olovligt bortförande eller kvarhållande av ett barn, till exempel bestämmelser om behörighet för domstolen i den medlemsstat där barnet har hemvist och bestämmelser om erkännande och verkställighet av förordnanden från nämnda domstol.”

⁴ Se det skäl som föreslås i fotnot 2.

Artikel 2

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:

(...a) (...) **domstol**: varje (...) myndighet i (...) medlemsstaterna som är behörig i frågor som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.

(...)

(...b) **avgörande**: varje **avgörande**⁵ i en domstol i en medlemsstat, **inbegripet** beslut, förordnande eller dom (...), **som rör äktenskapsskillnad, hemskillnad, (...) eller annullering (...) av äktenskap eller mål om föräldraansvar.**

⁵ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Enligt domstolens rättspraxis bör ”domstol” ges en vid tolkning och inte enbart omfatta domstolar som utövar rättsliga funktioner, utan även administrativa myndigheter eller andra myndigheter, såsom notarier, som utövar behörighet i vissa äktenskapsmål eller mål om föräldraansvar. Alla domstolar enligt definitionen i denna förordning bör omfattas av denna förordnings bestämmelser om domstols behörighet.

Varje överenskommelse som godkänts av en domstol efter en prövning i sak i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden bör erkännas eller verkställas som ”avgörande”. Andra överenskommelser som får bindande rättsverkan i en ursprungsmedlemsstat efter ett formellt ingripande av en offentlig myndighet eller annan myndighet som en medlemsstat meddelat till kommissionen för detta ändamål bör ges rättsverkan i andra medlemsstater i enlighet med särskilda bestämmelser om officiella handlingar och överenskommelser i denna förordning.”

Vid tillämpningen av kapitel IV ska ”avgörande” omfatta

- i) avgöranden som innebär att ett barn ska återlämnas till en annan medlemsstat i enlighet med 1980 års Haagkonvention, vilka måste verkställas i en annan medlemsstat än den i vilka de meddelades,
- ii) interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som beslutas av en domstol som genom denna förordning är behörig att pröva målet i sak, eller åtgärder i enlighet med artikel 25.4 jämförd med artikel 14.

Vid tillämpningen av kapitel IV ska ”avgörande” inte omfatta interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som beslutas av en sådan domstol utan att svaranden har hörts, såvida inte det avgörande som innehåller åtgärden har delgetts svaranden före verkställigheten.

b1) *officiell handling*: en handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en ursprungsmedlemsstat i frågor som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde och vars äkthet

- i) avser handlingens underskrift och innehåll, och
- ii) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan myndighet som bemyndigats⁶ för ändamålet. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen om dessa myndigheter i enlighet med artikel 81.

⁶ Begreppet ”bemyndigande” som avses i led b1 ii ska tolkas autonomt i enlighet med den definition av ”officiell handling” som används horisontellt i andra EU-instrument (t.ex. förordningen om underhållsskyldighet, arvsförordningen eller den omarbetade Bryssel I-förordningen) och mot bakgrund av tillämpningen av den här förordningen.

- b2) överenskommelse:** vid tillämpningen av kapitel IV, en handling som inte är en officiell handling, som har upprättats av parterna i frågor som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning och som har registrerats av en offentlig myndighet⁷ som meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 för det ändamålet.
- (...c) *ursprungsmedlemsstat:* den medlemsstat där avgörandet (...) **har meddelats, den officiella handlingen upprättats eller registrerats som officiell handling eller överenskommelsen registrerats.**
- (...d) *verkställande medlemsstat:* den medlemsstat där verkställighet begärs för avgörandet, **den officiella handlingen eller överenskommelsen.**

⁷ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Förordningen bör inte medge fri rörlighet för rent privata överenskommelser. Överenskommelser som varken är avgöranden eller officiella handlingar men som har registrerats av en offentlig myndighet med behörighet att göra detta bör emellertid omfattas av rörlighet. Dessa offentliga myndigheter kan inbegripa notarier som registrerar överenskommelser, även om de utövar ett fritt yrke.”

- (...e) *barn*: varje person som är under 18 år.⁸
- (...f) *föräldraansvar*: alla rättigheter och skyldigheter som en fysisk eller juridisk person har tillerkänts genom ett avgörande, på grund av lag eller genom en överenskommelse med rättslig verkan, med avseende på ett barn eller dess egendom, inbegripet vårdnad och umgänge.
- (...g) *person med föräldraansvar*: varje person, institution eller annat organ som har föräldraansvar för ett barn.

⁸ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Denna förordning bör tillämpas på alla barn upp till 18 års ålder, liksom Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn (nedan kallad *1996 års Haagkonvention*), även i de fall där vederbörande innan de uppnått denna ålder förvärvat rättskapacitet genom den lagstiftning som är tillämplig för dem, till exempel genom myndighetsförklaring genom äktenskap. Därigenom bör man undvika överlappningar med tillämpningsområdet för Haagkonventionen av den 13 januari 2000 om internationellt skydd av vuxna som är tillämplig på personer från 18 års ålder och samtidigt förhindra att det uppstår luckor mellan de två instrumenten. Haagkonventionen av den 25 oktober 1980 om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn (nedan kallad *1980 års Haagkonvention*) och följaktligen även kapitel III i denna förordning, som kompletterar tillämpningen av 1980 års Haagkonvention i relationer mellan medlemsstaterna, bör fortsatt tillämpas på barn upp till 16 års ålder.”

- (...h) *vårdnad*: (...) de rättigheter och skyldigheter som hänför sig till omvårdnaden om barnets person, särskilt rätten att bestämma (...) var **barnet** ska bo.⁹
- (...i) *umgänge*: rätt till umgänge med ett barn, inbegripet rätten att för en begränsad tid ta barnet till en annan plats än den där barnet har hemvist.
- (...j) *olovligt bortförande eller kvarhållande*: (...) **ett** bortförande eller ett kvarhållande **av ett barn** om
- (...i) det strider mot den vårdnad som har anförtrotts en person genom ett avgörande, på grund av lag eller genom en överenskommelse med rättslig verkan enligt lagen i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före bortförandet eller kvarhållandet, och
- (...ii) denna vårdnad verkligen utövades, antingen gemensamt eller för sig, vid den tidpunkt då barnet fördes bort eller hölls kvar eller skulle ha utövats om inte bortförandet eller kvarhållandet hade ägt rum.

2. Vid tillämpningen av artiklarna [3, 6, 10a, 12, 12a, 31/47e, 42/47q, 59, 72 och 80] ska begreppet ”domicil” ersätta begreppet ”medborgarskap” för Irland och Förenade kungariket och ges samma innebörd som det har enligt rättsordningarna i dessa medlemsstater.

⁹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Vid tillämpningen av denna förordning ska en person anses ha ”vårdnad” i de fall en person med föräldransvar genom ett avgörande, på grund av lag eller genom en överenskommelse med rättslig verkan enligt lagen i den medlemsstat där barnet har hemvist, inte kan besluta var barnet ska bo utan medgivande från denna person oavsett vad som gäller enligt nationell rätt. I vissa system där begreppen ”vårdnad” och ”umgänge” tillämpas kan den förälder som inte innehar rätt till vårdnad i själva verket ha betydande skyldigheter i fråga om avgöranden som rör barnet och som går bortom själva umgängesrätten.”

KAPITEL II
BEHÖRIGHET I ÄKTENSKAPSMÅL
OCH I FRÅGOR OM FÖRÄLDRAANSVAR

AVSNITT 1

ÄKTENSKAPSSKILLNAD, HEMSKILLNAD OCH ANNULLERING AV ÄKTENSKAP

Artikel 3

Allmän behörighet

(...) Behörighet att ta upp frågor om äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap ska tillkomma (...) **domstolarna** i den medlemsstat

- a) inom vars territorium
 - i) makarna har hemvist, (...)
 - ii) makarna senast hade hemvist om en av dem fortfarande är bosatt där, (...)
 - iii) svaranden har hemvist, (...)
 - iv) om ansökan är gemensam, någon av makarna har hemvist, (...)
 - v) sökanden har hemvist om sökanden har varit bosatt där i minst ett år omedelbart innan ansökan gjordes, eller
 - vi) sökanden har hemvist om sökanden har varit bosatt där i minst sex månader omedelbart innan ansökan gjordes och sökanden är medborgare i medlemsstaten ifråga (...), **eller**
 - b) i vilken båda makarna är medborgare (...).
- (...)

Artikel 4

Motyrkande

Den (...) **domstol** vid vilken ett ärende pågår på grundval av artikel 3 ska även ha behörighet att ta upp ett motyrkande, i den mån det motyrkandet omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.

Artikel 5

Omvandlande av hemskillnad till äktenskapsskillnad

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3 ska (...) **den domstol** i en medlemsstat som har meddelat ett avgörande om hemskillnad även vara behörig att omvandla detta avgörande till ett avgörande om äktenskapsskillnad, om den medlemsstatens lag medger det.

Artikel 6

Behörighet i övriga fall

1. **Om inte annat följer av punkt 2** och om ingen (...) medlemsstats **domstol** är behörig enligt artiklarna 3, 4 och 5 ska behörigheten i varje medlemsstat bestämmas enligt den (...) statens lag.
2. (...) **Talan mot en make som**
 - a) (...) har hemvist inom en medlemsstats territorium eller
 - b) (...) är medborgare i en medlemsstat (...)**får väckas vid en annan medlemsstats domstolar endast i enlighet med artiklarna 3, 4 och 5.**
3. Mot en svarande som inte har hemvist i (...) en medlemsstat (...) och som inte är (...) medborgare i medlemsstaten får varje medlemsstats medborgare som har hemvist på en annan medlemsstats territorium, liksom medborgarna i den (...) staten, åberopa de behörighetsregler som gäller (...) där.

AVSNITT 2
FÖRÄLDRAANSVAR

Artikel 7

Allmän behörighet

1. (...) **Domstolarna** i en medlemsstat ska vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten **vid den tidpunkt då talan väcks**.
2. **Punkt 1 ska tillämpas med förbehåll för artiklarna 8–10a.**

Artikel 8

Fortsatt behörighet avseende umgänge

1. Om ett barn lagligen flyttar från en medlemsstat till en annan och förvärvar ny hemvist där ska (...) **domstolarna** i den medlemsstat där barnet tidigare hade hemvist under tre månader efter flyttningen, **genom undantag från artikel 7**, vara fortsatt behöriga att ändra ett avgörande om umgänge som meddelats i den medlemsstaten innan barnet flyttade, om den person som har beviljats umgänge enligt det avgörandet fortfarande har hemvist i den medlemsstat där barnet tidigare hade hemvist.
2. Punkt 1 ska inte tillämpas om den person med umgängesrätt som avses i punkt 1 har godtagit att (...) **domstolarna** i den medlemsstat där barnet har sin nya hemvist är behöriga och detta har skett genom att han eller hon har deltagit i förfaranden vid dessa (...) **domstolar** utan att bestrida deras behörighet.

Artikel 9

Behörighet i fall av **olovligt bortförande eller kvarhållande av ett barn (...)**¹⁰

Utan hinder av artikel 10a ska **domstolarna**, vid fall av olovligt bortförande eller kvarhållande av (...) **ett barn** i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet behålla sin behörighet tills barnet har fått hemvist i en annan medlemsstat, och

- a) varje person, institution eller annat organ som har vårdnad om barnet har godtagit bortförandet eller kvarhållandet, eller
- b) barnet har varit bosatt i denna andra medlemsstat i minst ett år efter det att den person, den institution eller det andra organ som har vårdnad om barnet har fått eller borde ha fått kännedom om var barnet befinner sig och barnet har funnit sig till rätta i sin nya miljö och något av följande villkor uppfylls:
 - i) Ingen begäran om återlämnande har lämnats in till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat dit barnet har bortförts eller där barnet kvarhålls inom ett år efter det att den som har vårdnad om barnet har fått eller borde ha fått kännedom om var barnet befinner sig.

¹⁰ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I fall av olovligt bortförande eller kvarhållande av ett barn, och utan hinder av eventuellt val av domstol med stöd i denna förordning ska behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där barnet har hemvist upprätthållas fram till dess att ny hemvist i en annan medlemsstat har fastställts och vissa särskilda villkor uppfyllts. Medlemsstater som har koncentrerad behörighet bör överväga att ge den domstol vid vilken talan väckts genom ansökan om återlämnande i enlighet med 1980 års Haagkonvention möjlighet att också utöva den behörighet som överenskommit eller godtagits av parterna enligt den här förordningen i frågor om föräldrans ansvar om parterna nått en överenskommelse under återlämnandeförfarandets gång. Sådana överenskommelser bör innefatta både överenskommelser om återlämnande och om icke återlämnande av barnet. Om man kommer överens om att barnet inte ska återlämnas bör det stanna kvar i den medlemsstat där det har sin nya hemvist och behörigheten för eventuella framtida vårdnadsförfaranden bör bestämmas på grundval av barnets nya hemvist.”

- ii) En begäran om återlämnande som lämnats in av den som har vårdnad om barnet har återkallats, och ingen ny begäran har lämnats in inom den tidsfrist som avses i led i.
- iii) En begäran om återlämnande som lämnats in av den som har vårdnad om barnet har vägrats **av en domstol i en medlemsstat** på andra grunder än artikel 13.1 b eller 13.2 i 1980 års Haagkonvention **och avgörandet kan inte längre överklagas genom ordinärt rättsmedel.**
- iv) (...) **Ingen talan** (...) hade väckts **i enlighet med artikel 26a.3 och 26a.5 vid** domstolen i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet (...).
- v) Ett avgörande i vårdnadsfrågan som inte medför att barnet ska återlämnas har meddelats av en (...) **domstol** i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet.

Artikel 10a

Val av domstol (...) ¹¹¹²¹³

¹¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Frågor om underhållsskyldighet undantas från denna förordnings tillämpningsområde, eftersom dessa skyldigheter redan regleras i rådets förordning nr 4/2009. Förutom domstolarna där svarande, eller den underhållsberättigade, har sin hemvist bör domstolar som har behörighet i äktenskapsmål enligt den här förordningen i allmänhet vara behöriga att besluta i frågor om accessorisk underhållsskyldighet gentemot maka eller make eller underhållsskyldighet efter äktenskapsskillnad med tillämpning av artikel 3 c i den förordningen. Domstolar som har behörighet i frågor om föräldraansvar enligt den här förordningen bör i allmänhet vara behöriga att besluta i frågor om accessorisk underhållsskyldighet gentemot barn med tillämpning av artikel 3 d i den förordningen.”

¹² Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”På specifika villkor som fastställs i denna förordning får behörighet i frågor om föräldraansvar också fastställas för en medlemsstat där förfaranden om äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap mellan föräldrarna pågår, eller för en annan medlemsstat med vilken barnet har en nära anknytning och som parterna antingen på förhand har enats om senast vid den tidpunkt då talan väcks, eller uttryckligen godtagit under förfarandets gång, om så föreskrivs i den medlemsstatens lag, även om barnet inte har hemvist i den medlemsstaten förutsatt att utövandet av sådan behörighet är för barnets bästa.

Enligt domstolens rättspraxis bör annan person än föräldrarna, som enligt nationell rätt har status som part i det förfarande som inletts av föräldrarna, anses vara part i förfarandet vid tillämpningen av den här förordningen och således bör den omständigheten att sådan part efter det att talan väckts invänder mot det val av behörighet som det berörda barnets föräldrar gjort innebära att det inte kan fastställas att behörigheten godtagits av alla parter i förfarandet vid den tidpunkten.”

¹³ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Innan domstolen utövar sin behörighet på grundval av en överenskommelse om val av domstol eller ett godtagande bör den undersöka huruvida denna överenskommelse eller detta godtagande grundade sig på ett väl underbyggt och fritt val från de berörda parternas sida och inte var en följd av att en part har utnyttjat den andra partens svåra situation eller svaga ställning. Godtagandet av behörigheten under förfarandets gång bör registreras av domstolen i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden.”

(...)

1. Domstolarna i en medlemsstat ska vara behöriga i (...) **frågor om** föräldraansvar om följande villkor är uppfyllda:

- a) Barnet har en nära anknytning till den medlemsstaten, särskilt genom att åtminstone någon av personerna med föräldraansvar har hemvist där eller att det är barnets tidigare hemvist eller att barnet är medborgare i den medlemsstaten. (...)
- b) (...) Parterna (...) samt de som har ett föräldraansvar
 - i) **har fritt kommit överens om behörigheten** senast vid den tidpunkt då talan väcks eller (...)
 - ii) **har uttryckligen under förfarandets gång godtagit behörigheten och domstolen har säkerställt att alla parter upplysts om sin rätt att inte godta behörighet, och**
- c) **utövandet av denna behörighet är till barnets bästa.**

1a. **En sådan överenskommelse om val av domstol som avses i punkt 1 b ska göras skriftligen, dateras och undertecknas av de berörda parterna eller tas med i domstolsprotokollet i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden. Ett elektroniskt meddelande som möjliggör en varaktig dokumentation av avtalet ska anses vara likvärdigt med skriftligt. Personer som blir parter i förfarandet efter det att talan har väckts får uttrycka sitt samtycke efter det att talan har väckts. Om de inte motsätter sig ska deras samtycke anses vara implicit.**

2. **Om annat inte överenskommits av parterna ska den behörighet som utövas enligt punkt (...)1 upphöra så snart**
 - a) **avgörandet som förfarandet utmynnar i inte längre kan överklagas genom ordinärt rättsmedel eller**
 - b) **så snart förfarandet har (...) avslutats av något annat skäl.**
- (...)
3. **Den behörighet som utövas enligt punkt 1 b ii ska vara exklusiv.**

Artikel 11

Behörighet grundad på (...) barnets närvaro¹⁴

1. Om (...) **barnets** hemvist inte kan fastställas och behörighet inte kan bestämmas på grundval av artikel 10a, ska (...) **domstolarna** i den medlemsstat där barnet befinner sig vara behöriga.
2. (...) **Behörigheten enligt punkt 1** ska äga motsvarande tillämpning på flyktingbarn och barn som har fördrivits på grund av oroligheter i den (...) **medlemsstat där de har hemvist.**

¹⁴ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om barnets hemvist inte kan fastställas och behörighet heller inte kan bestämmas på grundval av ett avtal om val av domstol, bör domstolarna i den medlemsstat där barnet befinner sig vara behöriga. Denna närvaroregel bör äga motsvarande tillämpning på flyktingbarn och barn som har fördrivits på grund av oroligheter i den medlemsstat där de har hemvist. I ljuset av den här förordningen jämförd med artikel 52.2 i 1996 års Haagkonvention bör denna behörighetsregel emellertid endast äga tillämpning med avseende på barn som hade hemvist i en medlemsstat innan de fördrivs. Om barnet före fördrivningen hade hemvist i en tredjestat bör behörighetsregeln i 1996 års Haagkonvention om flyktingbarn och barn som har fördrivits äga tillämpning.”

Artikel (...) 12

Överföring av behörighet till en domstol i en annan medlemsstat (...)¹⁵

1. (...) **I exceptionella omständigheter får en domstol** i en medlemsstat som är behörig att pröva sakfrågan, **efter ansökan från en part eller självmant**, om (...) **den anser att (...) en domstol** i en annan medlemsstat till vilken barnet har en särskild anknytning är bättre lämpad att (...) **bedöma** barnets bästa (...) **i det enskilda ärendet**, låta handläggningen av målet eller (...) **en specifik** del av målet vila (...) och (...)
 - a) **föreskriva en tidsfrist för en eller flera av parterna att (...) underrätta domstolen** i denna andra medlemsstat (...) **om det pågående förfarandet och möjligheten att överföra behörigheten och väcka talan vid den domstolen**, eller
 - b) anmoda (...) **domstolen** i den andra medlemsstaten att utöva sin behörighet i enlighet med punkt (...) 2.

(...)

¹⁵ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I exceptionella omständigheter är en domstol i den medlemsstat där barnet har hemvist inte den mest lämpade att handlägga ärendet. I undantagsfall och på vissa villkor bör den behöriga domstolen kunna – men inte vara skyldig att – överföra sin behörighet i ett specifikt ärende till en domstol i en annan medlemsstat, om denna domstol är bättre lämpad att bedöma barnets bästa i det enskilda ärendet. I enlighet med rättspraxis från Europeiska unionens domstol bör överföringen av behörighet i frågor om föräldraansvar från en domstol i en medlemsstat endast göras till en domstol i en annan medlemsstat till vilken barnet i fråga har en ”särskild anknytning”; de avgörande faktorerna för detta förtecknas uttömmande i denna förordning.

Den domstol som är behörig bör göra en framställan till domstolen i en annan medlemsstat endast om dess föregående beslut om att förklara målet vilande och begära överföring av behörigheten har vunnit laga kraft i de fall ett sådant beslut kan överklagas enligt nationell lagstiftning.”

2. **Domstolen i den andra medlemsstaten får, om det på grund av särskilda omständigheter i målet är till barnets bästa, förklara sig behörig inom sex veckor**
 - a) från det att talan väckts på grundval av punkt 1 a, eller
 - b) från mottagandet av anmodan enligt punkt 1 b.

Den domstol vid vilken talan senare har väckts eller som senare har anmodats att förklara sig behörig ska utan dröjsmål underrätta den domstol vid vilken talan först har väckts. Om den förklarar sig behörig, ska den domstol där talan först har väckts förklara att den inte är behörig.

3. **Om den domstol vid vilken talan först har väckts inte har mottagit en bekräftelse på att domstolen i den andra medlemsstaten förklarat sig behörig sju veckor efter det att**
 - a) den tidsfrist som har fastställts för parterna att väcka talan vid en domstol i en annan medlemsstat enligt punkt 1 a har löpt ut, eller
 - b) den domstolen har mottagit en anmodan enligt punkt 1 b,

ska den fortsätta att utöva sin behörighet.

4. **Barnet ska anses ha en särskild anknytning till en medlemsstat som avses i punkt 1 om**
 - a) barnet, efter det att talan väckts vid den (...) **domstol** som avses i punkt 1, har fått hemvist i den medlemsstaten,(...)
 - b) barnet har haft hemvist i den medlemsstaten, (...)
 - c) **barnet är (...)** medborgare i den (...) **staten**, (...)
 - d) någon av personerna med föräldraansvar har hemvist i den medlemsstaten, eller
 - e) tvisten rör åtgärder till skydd för barnet i samband med förvaltning eller bevarande av eller förfogande över egendom som tillhör barnet och som finns i den medlemsstaten.
5. **Om domstolens exklusiva behörighet har fastställts i enlighet med artikel 10a får denna domstol inte överföra behörigheten till en domstol i en annan medlemsstat.**

Artikel 12a

Framställan om överföring av behörighet av en domstol i en medlemsstat som inte är behörig¹⁶

1. I exceptionella omständigheter, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9, kan en domstol i en medlemsstat som inte är behörig enligt denna förordning men till vilken barnet har en särskild anknytning i enlighet med artikel 12.4, om den anser att den är bättre lämpad att bedöma barnets bästa i det specifika fallet, begära en överföring av behörigheten från domstolen i den medlemsstat där barnet har hemvist.
2. Den anmodade domstolen får, om den anser att det på grund av de specifika omständigheterna i ärendet är till barnets bästa, godta en överföring av dess behörighet inom sex veckor från mottagandet av begäran och ska utan dröjsmål underrätta den anmodande domstolen. Den anmodande domstolen får endast utöva behörighet om begäran godtogs inom denna tidsram.

¹⁶ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I exceptionella omständigheter och med beaktande av barnets bästa i det specifika fallet bör en domstol i en medlemsstat som inte är behörig enligt denna förordning, men till vilken barnet har en särskild anknytning i enlighet med denna förordning, även kunna göra en framställan om överföring av behörigheten från den behöriga domstolen i den medlemsstat där barnet har hemvist. Detta bör dock inte tillåtas i fall av olovligt bortförande eller kvarhållande av barnet. Fastställandet av denna specifika behöriga domstol bör ske enligt den anmodade medlemsstatens nationella lagstiftning.

En överföring av behörighet, oavsett om den begärs av en domstol som önskar överföra sin behörighet eller av en domstol som önskar överta behörigheten, bör enbart gälla för det specifika fall för vilket överföringen görs. När förfarandet för vilket överföringen av behörighet begärdes och beviljades har avslutats ska överföringen inte ha någon verkan för framtida förfaranden.”

Artikel 13

Behörighet i övriga fall

Om ingen medlemsstats (...) **domstol** är behörig enligt artiklarna 7–11, ska behörigheten i varje medlemsstat bestämmas enligt den medlemsstatens lag.¹⁷

Artikel (...)14

Interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, i **brådskande fall**¹⁸

¹⁷ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Uttrycket ”den medlemsstatens lag” bör omfatta internationella instrument som är i kraft i den medlemsstaten.”

¹⁸ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Den här förordningen bör inte hindra att domstolarna i en medlemsstat som inte har behörighet i sakfrågan i brådskande fall vidtar interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som gäller barnets person eller egendom som befinner sig i den medlemsstaten. Dessa åtgärder bör inte erkännas och verkställas i några andra medlemsstater enligt denna förordning, med undantag för åtgärder som vidtas för att minimera den risk som avses i artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention.

De åtgärder som vidtagits för att minimera denna risk bör vara i kraft tills en domstol i den medlemsstat där barnet har hemvist har vidtagit de åtgärder som den anser vara lämpliga.

I den mån skyddet av barnets bästa kräver det, bör domstolen, direkt eller genom centralmyndigheterna, underrätta domstolen i den medlemsstat som har behörighet i sakfrågan enligt denna förordning om de åtgärder som vidtagits. Underlåtenhet att lämna sådan information bör emellertid inte i sig utgöra grund för att inte erkänna åtgärden.

En domstol som endast har behörighet för interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, vid vilken en ansökan som rör sakfrågan anhängiggörs, bör självant förklara sig obehörig.”

1. **Även om en (...) domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva målet i sak, ska domstolarna i en medlemsstat (...) i brådskande fall ha behörighet att vidta interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning avseende (...)**
 - a) **ett barn som befinner sig i den medlemsstaten, eller**
 - b) **egendom som tillhör ett barn och som finns i den medlemsstaten.**
2. Om skyddet av barnets bästa så kräver, ska den (...) **domstol** som har vidtagit (...) **dessa åtgärder utan dröjsmål underrätta domstolen eller den behöriga myndigheten i den medlemsstat som enligt artikel 7 i denna förordning är behörig, eller, i förekommande fall, en domstol i en medlemsstat som enligt denna förordning är behörig** att pröva ärendet i sak, antingen direkt **i enlighet med artikel 67a** eller via de centralmyndigheter som utsetts i enlighet med artikel 60.
3. De åtgärder som vidtas enligt punkt 1 ska upphöra att gälla så snart (...) **domstolen** i den medlemsstat som enligt denna förordning är behörig att pröva ärendet i sak har vidtagit de åtgärder den anser lämpliga.

I förekommande fall får domstolen underrätta den domstol som har vidtagit interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, antingen direkt i enlighet med artikel 67a eller via de centralmyndigheter som utsetts i enlighet med artikel 60.

Artikel 16

Prejudiciella frågor¹⁹

1. Om utgången av förfaranden vid en (...) **domstol** i en medlemsstat **i ärenden som inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde** är beroende av att en prejudiciell fråga (...) **om föräldraansvar** avgörs, får **en domstol i den medlemsstaten** avgöra den frågan **under dessa förfaranden, även om den inte har behörighet enligt denna förordning.**
2. **Varje avgörande i enlighet med punkt 1 ska endast ha följder för de förfaranden under vilka det fattades.**

¹⁹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om utgången av förfaranden vid en domstol i en medlemsstat som inte har behörighet enligt denna förordning är beroende av att en prejudiciell fråga som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde avgörs, bör domstolarna i den medlemsstaten inte hindras av denna förordning att avgöra frågan. Om målet för förfarandena exempelvis är en arvstvist där barnet berörs och en förmyndare måste utses för att företräda barnet i dessa förfaranden bör den medlemsstat som har behörighet i arvstvisterna tillåtas att utse förmyndaren för de förfaranden som pågår vid myndigheten oavsett huruvida den har behörighet i frågor om föräldraansvar enligt denna förordning. Varje sådant avgörande bör endast ha följder för de förfaranden under vilka det fattades.

Om en rättshandling som ingåtts eller ska ingås för ett barns räkning i arvsmål inför domstol i en medlemsstat kräver tillstånd eller godkännande från en domstol för att vara giltig, bör den medlemsstaten kunna besluta om en sådan rättshandling ska tillåtas eller godkännas, även om den inte har behörighet enligt denna förordning. Begreppet ”rättshandling” bör till exempel omfatta mottagande eller avvisande av arv eller ett avtal mellan parterna om arvskifte eller fördelning av arvet.”

3. Om en rättshandling som ingåtts eller ska ingås för ett barns räkning i arvsmål inför domstol i en medlemsstat kräver tillstånd eller godkännande från en domstol för att vara giltig, får en domstol i den medlemsstaten besluta om en sådan rättshandling ska tillåtas eller godkännas, även om den inte har behörighet enligt denna förordning.
4. Artikel 14.2 ska tillämpas i enlighet med detta.

AVSNITT 3

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 15

Väckande av talan vid domstol²⁰

²⁰ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I denna förordning fastställs vid vilken tidpunkt talan ska anses ha väckts vid en domstol för tillämpningen av den här förordningen. Mot bakgrund av att det i medlemsstaterna finns två olika system som kräver att stämningsansökan antingen först delges svaranden eller först ges in till domstolen, bör det vara tillräckligt att den första åtgärden enligt nationell lagstiftning vidtagits, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs av honom eller henne enligt nationell lagstiftning för att den andra åtgärden ska vidtas.

Med tanke på den ökande betydelsen av medling och andra metoder för alternativ tvistlösning, även under domstolsförhandlingar, bör i enlighet med rättspraxis vid Europeiska unionens domstol talan inför domstol också anses ha väckts vid den tidpunkt då stämningsansökan eller en motsvarande handling har ingivits till domstolen i de fall där förfarandet under tiden har skjutits upp, i syfte att finna en lösning i godo, på begäran av den sökande som väckte talan utan att stämningsansökan ännu har delgivits svaranden och utan att denne har haft kännedom om eller deltagit i förfarandet på något sätt, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs av honom eller henne för att få delgivningen med svaranden verkställd.

I enlighet med rättspraxis vid Europeiska unionens domstol bör vid *litispens* den dag då talan ska anses ha väckts vid en ”domstol” vara den dag då ett obligatoriskt medlingsförfarande ingivits till en nationell medlingsmyndighet.”

Talan ska anses ha väckts vid en domstol

- a) när stämningsansökan eller motsvarande handling har ingivits till domstolen, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs av honom eller henne för att få delgivningen med svaranden verkställd,
- b) om delgivning av handlingen ska äga rum innan handlingen ges in till domstolen, när den tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivningen, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de åtgärder som krävs av honom eller henne för att få handlingen ingiven till domstolen, eller
- c) **om förfarandet inleds på initiativ av domstolen, när domstolen fattar beslut om att inleda förfarandet eller, om något sådant beslut inte krävs, när domstolen registrerar målet.**

Artikel 17

Prövning av behörighetsfrågan²¹

Om talan som väcks vid (...) **en domstol** i en medlemsstat avser ett fall som domstolen inte är behörig att pröva **i sak** enligt denna förordning och som (...) **en domstol** i en annan medlemsstat är behörig att pröva (...) **i sak enligt** förordningen, ska den förstnämnda domstolen självmant förklara sig obehörig.

²¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat avser ett fall som domstolen inte är behörig att pröva i sak enligt denna förordning och som en domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva i sak enligt förordningen, bör den förstnämnda domstolen självmant förklara sig obehörig. Denna domstol bör dock ha möjlighet att begära en överföring av behörighet enligt denna förordning men inte en skyldighet att göra det.”

Artikel 18

Prövning av frågan om målet kan tas upp

1. Om en svarande som har hemvist i en annan stat än den medlemsstat där talan väcktes inte går i svaromål, ska den behöriga domstolen förklara målet vilande till dess att det har klarlagts att svaranden har kunnat ta emot stämningsansökan eller en motsvarande handling i tillräckligt god tid för att kunna förbereda sitt svaromål, eller att alla nödvändiga åtgärder i detta syfte har vidtagits.
2. I stället för punkt 1 i denna artikel ska artikel 19 i förordning (EG) nr 1393/2007 gälla, om stämningsansökan eller en motsvarande handling ska översändas från en medlemsstat till en annan i enlighet med den förordningen.
3. Om förordning (EG) nr 1393/2007 inte är tillämplig, ska artikel 15 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur gälla, om stämningsansökan eller en motsvarande handling ska översändas till utlandet i enlighet med den konventionen.

Artikel 19

Litispens och ärenden som har samband med varandra²²

1. Om talan (...) **väcks** vid (...) **domstolar** i olika medlemsstater rörande äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap och förfarandena gäller samma parter ska, till dess att det har fastställts att den (...) **domstol** vid vilken talan först har väckts är behörig, den (...) **domstol** vid vilken talan har väckts senare självmant låta handläggningen av förfarandena vila.
2. Om talan om föräldraansvar för ett barn, rörande samma sak, (...) **väcks** vid (...) **domstolar** i olika medlemsstater ska, till dess att det har fastställts att den (...) **domstol** vid vilken talan först har väckts är behörig, den (...) **domstol** vid vilken talan har väckts senare självmant låta handläggningen av målet vila. **Detta gäller inte i de fall behörigheten för en av domstolarna enbart har sin grund i artikel 14.**
3. När det har fastställts att den (...) **domstol** vid vilken talan först har väckts är behörig, ska den (...) **domstol** vid vilken talan har väckts senare självmant avvisa talan till förmån för den (...) **domstolen**.

I så fall har den part som har (...) **väckt** den senare talan rätt att väcka sin talan vid den (...) **domstol** där talan först har väckts.
4. **Om talan väcks vid en domstol i en medlemsstat som har exklusiv behörighet enligt ett sådant godtagande av behörighet som avses i artikel 10a, ska varje domstol i en annan medlemsstat låta handläggningen av målet vila fram till dess att den domstol där talan väcks på grundval av godtagandet förklarar att den är obehörig i enlighet med godtagandet.**
5. **Om och i den utsträckning som den domstol om vilken godtagande nåtts har funnit att den är exklusivt behörig att ta upp talan till prövning i enlighet med godtagandet ska varje domstol i en annan medlemsstat avvisa talan till förmån för denna domstol.**

²² Se det skäl som föreslås i fotnot 20.

Artikel 20

Barnets rätt att komma till tals²³

1. När (...) **domstolarna** i medlemsstaterna utövar sin behörighet enligt avsnitt 2 i detta kapitel ska de (...) **i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden**²⁴, ge barn som kan uttrycka sina egna åsikter (...) **en** verklig och faktisk möjlighet att fritt uttrycka (...) **dessa (...), antingen direkt eller genom en företrädare eller lämpligt organ.**
2. **Om domstolen i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden ger ett barn möjlighet att uttrycka sina åsikter enligt denna artikel ska den (...)** tillmäta **barnets (...)** åsikter vederbörlig betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad (...).

²³ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Vid förfaranden i frågor om föräldrans ansvar enligt denna förordning samt återlämnandeförfaranden enligt 1980 års Haagkonvention bör, som grundprincip, barn som är föremål för dessa förfaranden och som kan uttrycka sina egna åsikter, i enlighet med domstolens rättspraxis, ges en verklig och faktisk möjlighet att fritt uttrycka dessa, och vid bedömningen av barnets bästa bör dessa åsikter beaktas på vederbörligt sätt. Barnets möjligheter att i enlighet med artikel 24.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och mot bakgrund av artikel 12 i FN:s konvention om barnets rättigheter fritt uttrycka sina egna åsikter spelar en viktig roll för tillämpningen av denna förordning. Förordningen bör dock låta frågan om vem som ska höra barnet och hur barnet ska höras regleras av medlemsstaternas nationella rätt och förfaranden. Följaktligen syftar denna förordning inte till att fastställa huruvida barnet bör höras av domaren personligen eller av en specialutbildad expert som rapporterar till domstolen i efterhand eller huruvida barnet bör höras i domstolen eller på annan plats eller på något annat sätt. Även om det tillhör barnets rättigheter kan hörande av barnet dessutom inte utgöra en absolut skyldighet, utan måste bedömas med hänsyn till barnets bästa, till exempel i fall som inbegriper överenskommelser mellan parterna.”

²⁴ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

INTERNATIONELLA BORTFÖRANDE AV BARN²⁵

Artikel 21

Återlämnande av barn enligt 1980 års Haagkonvention

Om en person, en institution eller ett annat organ som gör gällande en kränkning av rätten till vårdnad om barnet, **antingen direkt eller med biträde av en centralmyndighet**, ansöker hos domstolen i en medlemsstat om att den ska meddela ett avgörande på grundval av **1980 års Haagkonvention** (...) om återlämnande av ett barn **under 16 år** som olovligt bortförts eller kvarhållits i en annan medlemsstat än den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet, ska artiklarna (...) **21a–26a och kapitel VI tillämpas och komplettera 1980 års Haagkonvention.**

²⁵ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”För att slutföra återlämnandeförfaranden enligt 1980 års Haagkonvention så fort som möjligt bör medlemsstaterna, på ett sätt som är samstämmt med strukturen för deras nationella domstolsväsenden, överväga att koncentrera behörigheten för dessa förfaranden till så få domstolar som möjligt. Behörigheten för ärenden som rör bortförande av barn skulle kunna koncentreras till en enda domstol för hela landet eller till ett begränsat antal domstolar, exempelvis genom att man utgår från antalet appellationsdomstolar och koncentrerar behörigheten för internationella fall av bortförande av barn till en förstainstansdomstol inom varje appellationsdomstolsdistrikt.”

Artikel 21a

Centrala myndigheters mottagande och handläggning av ansökningar

1. Den anmodade centralmyndigheten ska skyndsamt handlägga en sådan ansökan med stöd av 1980 års Haagkonvention som avses i artikel 21.
2. Om centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten mottar en sådan ansökan som avses i artikel 21 ska den inom 5 dagar efter att ha mottagit ansökan bekräfta mottagandet. Den ska utan dröjsmål informera centralmyndigheten i den begärande medlemsstaten, eller i förekommande fall sökanden, om vilka inledande åtgärder som vidtagits eller kommer att vidtas för att behandla ansökan, och får begära ytterligare handlingar och information som behövs.

(...)

Artikel 23

Skyndsamt domstolsförfarande (...)²⁶

²⁶ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Domstolarna i varje instans bör meddela sitt avgörande inom sex veckor utom i de fall exceptionella omständigheter omöjliggör detta. Den omständigheten att alternativa tvistlösningsmetoder används bör inte i sig anses utgöra en exceptionell omständighet som medger att tidsfristen överskrids. Däremot kan exceptionella omständigheter uppstå vid tillämpningen av sådana metoder eller som ett resultat av dem. För en domstol i första instans bör tidsfristen börja löpa från den tidpunkt då talan väcks. För en domstol i högre instans bör den börja löpa från den tidpunkt då alla de obligatoriska etapperna i förfarandet har avslutats. Beroende på det berörda rättssystemet kan sådana etapper innefatta delgivning av överklagandet till svaranden antingen i den medlemsstat där domstolen är belägen eller i en annan medlemsstat, överlämnande av ärendet och överklagandet till appellationsdomstolen i medlemsstater där överklagandet måste inges till den domstol vars beslut överklagas eller en ansökan från en part om att anordna en utfrågning i de fall sådan ansökan krävs enligt nationell lagstiftning. Medlemsstaterna bör också överväga att begränsa antalet möjligheter att överklaga ett avgörande om beviljande av eller vägran att återlämna ett barn, enligt 1980 års Haagkonvention om bortföranden av barn, till ett överklagande.”

1. En domstol som erhållit en ansökan om återlämnande av ett barn som avses i artikel 21 ska skyndsamt handlägga ansökningen enligt de snabbaste förfaranden som får tillämpas enligt den nationella lagstiftningen.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av (...) **punkt 1** ska **en domstol i första** instans meddela sitt avgörande inom sex veckor efter (...) det att (...) **tal** har **väckts vid den**, såvida detta inte är omöjligt på grund av exceptionella omständigheter.

(...)

3. **Utom i de fall detta på grund av exceptionella omständigheter inte är möjligt ska en domstol i högre instans meddela sitt avgörande inom sex veckor efter det att alla de obligatoriska etapperna i förfarandet har avslutats och domstolen är i stånd att pröva överklagandet, antingen genom utfrågning eller på annat sätt.**

Artikel 23a

Alternativ tvistlösning²⁷

Så tidigt som möjligt och under alla skeden av förfarandet ska domstolen antingen direkt, eller i förekommande fall med biträde från centralmyndigheterna, uppmana parterna att överväga om de är villiga att delta i medling eller annan alternativ metod för tvistlösning såvida detta inte strider mot barnets bästa, är olämpligt i det enskilda fallet eller onödigt försenar förfarandena.

Artikel 24

(...) Barnets (...) rätt att komma till tals i förfaranden om återlämnande

(...) Artikel 20 i denna förordning ska också tillämpas med avseende på återlämnandeförfaranden enligt 1980 års Haagkonvention.

²⁷ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I alla ärenden som rör barn, och särskilt i internationella ärenden som rör bortförande av barn, bör domstolarna överväga möjligheten att uppnå uppgörelser genom medling och andra lämpliga medel, vid behov med hjälp av befintliga nätverk och stödstrukturer för medling i gränsöverskridande tvister om föräldrans ansvar. Sådana insatser bör dock inte otillbörligt förlänga återlämnandeförfarandena enligt 1980 års Haagkonvention. Medling är dessutom inte alltid lämpligt, särskilt i fall av våld i nära relationer.

Om föräldrarna i samband med ett återlämnandeförfarande enligt 1980 års Haagkonvention når en överenskommelse om återlämnande eller icke återlämnande av ett barn men även om andra frågor som rör föräldrans ansvar, bör denna förordning, under vissa omständigheter, göra det möjligt för dem att komma överens om att den domstol vid vilken talan väcks enligt 1980 års Haagkonvention bör ha behörighet att ge deras överenskommelse bindande rättslig verkan, antingen genom att införliva överenskommelsen i ett avgörande, godkänna den eller använda varje annan form som föreskrivs enligt nationell lagstiftning och nationella förfaranden. Medlemsstater som har koncentrerad behörighet bör därför överväga att ge den domstol vid vilken talan väckts om återlämnande i enlighet med 1980 års Haagkonvention möjlighet att också utöva den behörighet som överenskommit av parterna enligt den här förordningen i frågor om föräldrans ansvar om parterna nått en överenskommelse under återlämnandeförfarandets gång.”

Artikel 25

Förfarande för återlämnande av ett barn²⁸

²⁸ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Domstolen i den medlemsstat dit barnet olovligt har bortförts eller där det kvarhålls bör kunna vägra ett återlämnande i särskilda vederbörligen motiverade fall i enlighet med 1980 års Haagkonvention. Innan domstolen vägrar ett återlämnande bör den dock överväga huruvida lämpliga skyddsåtgärder har vidtagits eller skulle kunna vidtas för att undanröja eventuella risker för barnets bästa vilka skulle kunna hindra återlämnandet i enlighet med artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention.

Om en domstol överväger att vägra ett återlämnande av ett barn enbart på grundval av artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention bör den inte vägra återlämnande av barnet om den part som ansöker om återlämnande av barnet kan övertyga domstolen, eller om domstolen på annat sätt övertygas, om att lämpliga åtgärder har vidtagits för att garantera barnets skydd efter återlämnandet. Exempel på sådana åtgärder är ett domstolsbeslut från den medlemsstaten som förbjuder sökanden att närma sig barnet, interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, från den medlemsstaten som gör det möjligt för barnet att stanna hos den bortförande föräldern som har den faktiska vårdnaden till dess att ett avgörande i sakfrågan om vårdnaden har fattats i den medlemsstaten efter återlämnandet eller påvisande av att det finns sjukvård tillgänglig för barn som har behov av behandling. Vilka åtgärder som är lämpliga i det specifika fallet bör avgöras av den konkreta risk som barnet sannolikt kan utsättas för vid återlämnandet om sådana åtgärder inte vidtas. När domstolen försöker fastställa om lämpliga åtgärder har vidtagits bör den i första hand förlita sig på parterna och, när så är nödvändigt och lämpligt, begära biträde från centralmyndigheterna eller domare i nätverk, i synnerhet inom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område och det internationella Haagnätverket för domare.

Domstolen kan dessutom, när så är lämpligt, besluta om nödvändiga interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, i enlighet med denna förordning för att minimera en risk för att barnet utsätts för fysisk eller psykisk skada efter återlämnandet som annars skulle leda till en vägran att återlämna barnet. Dessa interimistiska åtgärder och deras rörlighet bör inte försena återlämnandeförfarandena enligt Haagkonventionen eller undergräva behörighetsavgränsningen mellan den domstol vid vilken talan väckts om återlämnande i enlighet med 1980 års Haagkonvention och den domstol som är behörig att i sak pröva frågan om föräldrans ansvar enligt denna förordning. Om så krävs bör domstolen rådgöra med domstolen eller de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där barnet har hemvist, med biträde av centralmyndigheterna eller domare i nätverk, i synnerhet inom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område och det internationella Haagnätverket för domare. Dessa åtgärder bör erkännas och verkställas i alla andra medlemsstater, däribland de medlemsstater som är behöriga enligt denna förordning, till dess att en behörig domstol i en sådan medlemsstat har vidtagit de åtgärder den anser vara lämpliga. Dessa åtgärder skulle bland annat kunna omfatta att barnet bör fortsätta att bo tillsammans med den person som har den faktiska vårdnaden eller hur kontakterna med barnet ska ske efter återlämnandet till dess att domstolen i den medlemsstat där barnet har hemvist har vidtagit de åtgärder den finner lämpligt. Detta bör inte påverka eventuella åtgärder som vidtas eller beslut som fattas av domstolen i den medlemsstat där barnet har hemvist efter det att barnet återlämnats.”

1. En domstol kan inte vägra att återlämna ett barn **om den person som har ansökt om återlämnande av barnet inte har fått möjlighet att yttra sig.**
 - 1a. **Domstolen får i varje skede av förfarandet, i enlighet med artikel 14, pröva huruvida kontakt mellan barnet och den person som har ansökt om återlämnande av barnet bör säkerställas, med hänsyn tagen till barnets bästa.**
 2. **Om en domstol överväger att vägra att återlämna ett barn enbart på grundval av (...) artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention kan den inte vägra att återlämna barnet om (...) den part som ansöker om återlämnande av barnet genom att lägga fram tillräcklig bevisning kan övertyga domstolen, eller om domstolen på annat sätt övertygas, om att lämpliga åtgärder har vidtagits för att garantera barnets skydd efter återlämnandet.**
 3. (...) **Vid tillämpningen av punkt 2 får domstolen (...) kommunicera** med de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet, antingen direkt **i enlighet med artikel 67a** eller med biträde av centralmyndigheterna (...).
 4. **När så är lämpligt får domstolen när den förordnar om återlämnande av barnet (...) vidta interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, i enlighet med artikel (...)14 i denna förordning (...) för att skydda barnet från den allvarliga risk som avses i artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention, under förutsättning att prövningen och vidtagandet av sådana åtgärder inte onödigt skulle försena återlämnandeförfarandena.**
- (...)

5. (...) Ett avgörande om återlämnande av barnet får förklaras interimistiskt verkställbart, utan hinder av att det överklagas (...), om det med tanke på barnets bästa krävs att barnet återlämnas före det att ett avgörande har fattats om överklagandet²⁹.

(...)

Artikel 25a

Verkställighet av beslut om återlämnande av ett barn

1. En myndighet som är behörig i fråga om verkställighet och som mottar en ansökan om verkställighet av ett avgörande om återlämnande av ett barn till en annan medlemsstat ska skyndsamt handlägga ansökningen.
2. Om avgörandet inte har verkställts inom sex veckor efter det att verkställighetsförfarandet inleddes ska den part som ansöker om verkställighet eller centralmyndigheten i den verkställande medlemsstaten ha rätt att begära en redogörelse för skälen till fördröjningen från den verkställande myndigheten.

(...)

²⁹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Det kan fastställas i nationell rätt vilken domstol som får förklara avgörandet interimistiskt verkställbart”.

Artikel 26a

Förfarande som följer på en vägran att återlämna ett barn i enlighet med artikel 13.1 b och artikel 13.2 i 1980 års Haagkonvention³⁰

³⁰ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om domstolen i den medlemsstat dit barnet olovligt har bortförts eller där det kvarhålls beslutar att vägra att barnet återlämnas i enlighet med 1980 års Haagkonvention bör den i sitt avgörande uttryckligen hänvisa till de relevanta artiklar i 1980 års Haagkonvention på vilka vägran grundas. Oavsett om ett sådant avgörande om vägran har vunnit laga kraft eller fortfarande kan överklagas kan det dock ersättas av ett efterföljande avgörande i ett vårdnadsförfarande av domstolen i den medlemsstat där barnet hade hemvist före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet. Under detta förfarande bör en grundlig granskning göras av alla omständigheter, med beaktande av barnets bästa, inbegripet, men inte begränsat till, föräldrarnas agerande. Om det efterföljande avgörandet i sak om rätt till vårdnad innebär att barnet ska återlämnas, bör återlämnandet ske utan att något särskilt förfarande för erkännande och verkställighet krävs i någon annan medlemsstat.

Den domstol som vägrar att återlämna barnet bör självant utfärda ett intyg med hjälp av lämpligt formulär i denna förordning. Syftet med detta intyg är att informera parterna om möjligheten att väcka talan vid en domstol i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet, inom tre månader från delgivningen av avgörandet om vägran att återlämna barnet, med ansökningar gällande sakfrågan om vårdnaden. Intyget innehåller även information om det faktum att varje avgörande som är följden av ett sådant förfarande som innebär att barnet ska återlämnas är verkställbart i varje annan medlemsstat i enlighet med denna förordning.

Om ett förfarande gällande sakfrågan om vårdnaden redan pågår i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet vid den tidpunkt då den domstol där talan har väckts om återlämnande enligt 1980 års Haagkonvention vägrar att återlämna barnet enbart på grundval av artikel 13.1 b eller artikel 13.2 i 1980 års Haagkonvention, bör den domstol som vägrade att återlämna barnet också översända en kopia av sitt avgörande, det relevanta intyget samt en utskrift eller sammanfattning eller ett protokoll från förhandlingarna, tillsammans med alla övriga handlingar den bedömer vara relevanta till den domstol som handlägger vårdnadsförfarandet. Begreppet ”alla övriga handlingar den bedömer vara relevanta” bör avse alla handlingar som innehåller uppgifter som kan påverka resultatet av vårdnadsförfarandet, om dessa uppgifter inte redan ingår i själva avgörandet om vägran att återlämna barnet.

Om det inte pågår något förfarande gällande sakfrågan om vårdnaden i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet och en part väcker talan vid en domstol i den medlemsstaten efter att ha mottagit uppgifterna från den domstol som vägrade att återlämna barnet, bör den parten för den domstol där talan har väckts gällande sakfrågan om vårdnaden lägga fram en kopia av avgörandet om att barnet inte ska återlämnas enligt 1980 års Haagkonvention, det relevanta intyget och en utskrift eller sammanfattning eller ett protokoll från förhandlingarna. Detta hindrar inte den domstol där talan väckts från att begära alla övriga dokument den anser vara relevanta som innehåller uppgifter som kan påverka resultatet av vårdnadsförfarandet, om dessa uppgifter inte redan ingår i själva avgörandet om vägran att återlämna barnet.”

- 1. Denna artikel ska tillämpas om ett avgörande om vägran att återlämna ett barn till en annan medlemsstat enbart grundar sig på artikel 13.1 b eller artikel 13.2 i 1980 års Haagkonvention.**
- 2. Den domstol som meddelar ett avgörande som avses i punkt 1 ska självant utfärda ett intyg med hjälp av formuläret i bilaga [X]. Intyget ska fyllas i och utfärdas på samma språk som avgörandet. Intyget får också på begäran av en av parterna utfärdas på ett annat av Europeiska unionens officiella språk. Detta medför inte någon skyldighet för den domstol som utfärdar intyget att tillhandahålla en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet].**
- 3. Om ett förfarande för prövning av sakfrågan om vårdnaden redan har anhängiggjorts vid en domstol i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet vid den tidpunkt då domstolen meddelar det avgörande som avses i punkt 1 ska domstolen, om den har vetskap om dessa förfaranden, inom en månad från tidpunkten för det avgörande som avses i punkt 1, till den medlemsstaten överföra följande dokument, direkt eller via centralmyndigheterna:
 - a) En kopia av dess avgörande.**
 - b) Det intyg som utfärdats enligt punkt 2. och**
 - c) I tillämpliga fall, en utskrift eller sammanfattning eller ett protokoll från förhandlingarna inför domstolen samt alla övriga handlingar den anser vara relevanta.****
- 4. Domstolen i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet får när så krävs begära att en part tillhandahåller en översättning eller translitterering, i enlighet med artikel 69, av avgörandet och varje annan handling som bifogas intyget i enlighet med punkt 3 c.**

- 5. Om, i andra fall än de som avses i punkt 3, en av parterna, inom tre månader från delgivningen av ett avgörande enligt punkt 1, lämnar in en ansökan till en domstol i den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet om att domstolen ska pröva sakfrågan om vårdnaden³¹, ska denna part till domstolen lämna in följande handlingar:**
- a) En kopia av avgörandet.**
 - b) Det intyg som utfärdats enligt punkt 2. och**
 - c) I tillämpliga fall, en utskrift eller sammanfattning eller ett protokoll från förhandlingarna inför den domstol som vägrade återlämnandet av barnet.**
- 6. Oberoende av ett avgörande om vägran att återlämna ett barn enligt punkt 1 ska varje avgörande i sakfrågan om vårdnaden som är följden av det förfarande som avses i punkterna 3 och 5 som medför att barnet ska återlämnas vara verkställbart i en annan medlemsstat i enlighet med kapitel IV i denna förordning.**

³¹ Se artikel 471.4 där det anges att det intyg som utlöser generalklausulen ”enbart [ska] utfärdas om domstolen, när den meddelar sitt avgörande, har tagit hänsyn till de skäl och de fakta som ligger till grund för det tidigare avgörandet i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 13.1 b eller artikel 13.2 i 1980 års Haagkonvention”.

KAPITEL IV

ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET

AVSNITT 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET

Underavsnitt 1

Erkännande

Artikel 27

Erkännande av ett avgörande³²

³² Två skäl ska läggas till enligt följande:

- (R1) ”Ett ömsesidigt förtroende i rättskipningen i unionen berättigar principen om att avgöranden i äktenskapsfrågor och frågor om föräldraansvar som meddelats i en medlemsstat bör erkännas i alla medlemsstater utan att det behövs ett förfarande för erkännande. I synnerhet när de behöriga myndigheterna i den anmodade medlemsstaten mottar ett avgörande som meddelats i en annan medlemsstat och som avser äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap som inte längre kan bestridas i ursprungsmedlemsstaten bör de erkänna avgörandet genom lagstiftning utan att något annat särskilt förfarande behövs och de bör uppdatera sina register över civilstånd i enlighet med detta. I likhet med den nuvarande förordningen överläts det åt den nationella rätten att fastställa huruvida dessa grunder kan åberopas av en av parterna eller ex officio i enlighet med nationell rätt. Detta utesluter inte att en berörd part i enlighet med denna förordning kan ansöka om ett avgörande om att det inte finns några skäl för vägran av erkännande enligt denna förordning. Det bör vara den nationella rätten i den medlemsstat där en sådan ansökan görs som avgör vem som är att betrakta som en berörd part som har rätt att göra en sådan ansökan.”
- (R2) ”Erkännande av ett avgörande bör vägras endast om ett eller flera av de skäl för att vägra erkännande som fastställs i denna förordning föreligger. Förtecknandet av skäl för vägran av erkännande i denna förordning är uttömmande, och skäl som inte omnämns här, såsom en överträdelse av *litispendens*-regeln, får inte åberopas som skäl för vägran. I frågor som rör föräldraansvar ersätter alltid ett senare avgörande ett tidigare avgörande med verkan för framtiden i den mån som avgörandena är oförenliga. När det gäller ett barns möjlighet att uttrycka sina åsikter, får inte erkännandet av ett avgörande vägras enbart därför att ursprungsdomstolen har använt en annan metod för att höra barnet än en domstol i erkännandemedlemsstaten skulle använda, eftersom det bör vara ursprungsdomstolens sak att avgöra vilken metod som är lämplig.

Även om det enligt domstolens rättspraxis inte är ett krav enligt artikel 24 i stadgan om de grundläggande rättigheterna eller denna förordning att domstolen i ursprungsmedlemsstaten i varje enskilt fall ska inhämta barnets åsikter genom att höra detta – och domstolen därför har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning – gäller enligt rättspraxis även att om domstolen beslutar att ge barnet möjlighet att höras är domstolen skyldig att vidta alla lämpliga åtgärder för att anordna ett sådant hörande med beaktande av barnets bästa och omständigheterna i varje enskilt fall i syfte att säkerställa att dessa bestämmelser är verkningsfulla samt att erbjuda barnet en verklig och faktisk möjlighet att uttrycka sina åsikter. Domstolen i ursprungsmedlemsstaten bör i den mån som det är möjligt alltid beakta barnets bästa och utnyttja alla medel som står den till buds enligt nationell rätt samt de särskilda instrumenten för internationellt rättsligt samarbete, inbegripet när så är lämpligt de instrument som föreskrivs i förordning nr 1206/2001

Den medlemsstat i vilken erkännande begärs bör inte vägra detta om ett av undantagen från detta specifika skäl till vägran som tillåts enligt denna förordning är tillämpligt. Effekten av dessa undantag är att en domstol i den verkställande medlemsstaten inte får vägra att verkställa ett avgörande enbart därför att barnet inte har getts möjlighet att uttrycka sina åsikter, med beaktande av barnets bästa, om förfarandet endast avsåg barnets egendom och förutsatt att det inte var nödvändigt att ge en sådan möjlighet mot bakgrund av sakfrågan, eller om det förelåg starka skäl, särskilt med beaktande av ärendets brådskande natur. Sådana starka skäl kan exempelvis anses föreligga då det råder en överhängande fara för barnets fysiska eller psykiska integritet eller liv och ytterligare dröjsmål skulle kunna medföra en risk för att denna fara förverkligas.”

1. Ett avgörande som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något **särskilt** förfarande behöver anlitas.
2. I synnerhet, och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, ska inget **särskilt** förfarande behöva anlitas för att uppdatera uppgifter om civilstånd i relevanta register i en medlemsstat på grundval av ett i en annan medlemsstat meddelat avgörande om äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap, om detta avgörande inte längre kan överklagas enligt lagen i den medlemsstaten.
3. En berörd part kan, **i enlighet med de förfaranden som anges i artiklarna 42/47q–45/47r och, i förekommande fall, avsnitt 5 i detta kapitel och kapitel VI**, ansöka om ett avgörande om att det saknas skäl för en vägran av erkännande som avses i artiklarna 37 och 38. (...)

4. **Den territoriella behörigheten för den domstol som meddelats av varje medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska bestämmas enligt lagen i den medlemsstat där talan i enlighet med punkt 3 väcks.**
5. Om frågan huruvida ett avgörande ska erkännas uppkommer som en prejudiciell fråga vid (...) **en domstol** i en medlemsstat, får den (...) **domstolen** avgöra frågan om erkännande.

Artikel 28

Handlingar som ska (...) **inges** för erkännande

1. En part som i en medlemsstat vill åberopa ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat ska (...) **inge**
 - a) en kopia av avgörandet som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas, och
 - b) det lämpliga intyg som utfärdats enligt artikel (...) **36a**.
2. Den **domstol eller behöriga myndighet**³³ vid vilken ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat åberopas får, om nödvändigt och i enlighet med artikel 69, begära att den part som åberopar det tillhandahåller **en översättning eller translitterering** (...) av [det relevanta innehållet]³⁴ i det intyg som avses i punkt 1 b.

³³ Här räcker det inte med endast ”myndighet”, som vanligtvis ingår i definitionen av ”domstol”, eftersom denna bestämmelse även avser myndigheter som inte avgör frågor enligt denna förordning.

³⁴ Orden ”det relevanta innehållet” kommer att ersättas med hänvisningar till adekvata avsnittsnummer i det lämpliga intyget.

3. Den domstol eller behöriga myndighet vid vilken ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat åberopas får i enlighet med artikel 69 begära att parten tillhandahåller en översättning eller translitterering av avgörandet (...) jämte en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet] i intyget (...), om den inte kan förfara utan en sådan översättning eller translitterering.

Artikel 28a

Avsaknad av handlingar

1. Om de handlingar som anges i artikel 28.1 inte inges, kan domstolen eller den behöriga myndigheten bestämma en tid då detta ska ske, godta likvärdiga handlingar eller – om den anser att den har tillräckliga uppgifter – besluta att inga handlingar behöver inges.
2. Om domstolen eller den behöriga myndigheten så kräver, ska det i enlighet med artikel 69 inges en översättning eller en translitterering av sådana likvärdiga handlingar.

Artikel 29

Vilandeförklaring av mål

Den (...) **domstol** vid vilken ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat åberopas får låta (...) handläggningen av ärendet vila, helt eller delvis, (...) **när**

- a) (...) **tal** mot avgörandet (...) **har förts** i ursprungsmedlemsstaten **genom ordinära rättsmedel eller**
- b) en ansökan har ingivits avseende ett avgörande om att det saknas skäl för en vägran av erkännande som avses i artiklarna 37 och 38 eller ett avgörande om att erkännandet ska vägras på en av dessa grunder(...).

(...)

Underavsnitt 2

Erkännande och verkställighet

Artikel 30

Verkställbara avgöranden

1. Ett avgörande (...) i frågor om föräldraansvar (...) som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbart i den medlemsstaten ska vara verkställbart i de andra medlemsstaterna utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring³⁵.
2. Vid verkställighet i en annan medlemsstat av ett avgörande om beviljande av umgänge kan ursprungsdomstolen förklara avgörandet interimistiskt verkställbart, oberoende av ett överklagande (...).

(Artikel 31 flyttad till artikel 31/47e)

(Artikel 32 flyttad till artikel 32/47f)

³⁵ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Målet att de gränsöverskridande tvister som gäller barn ska bli mindre tidskrävande och kostsamma berättigar avskaffandet av verkställbarhetsförklaringen – vilken inbegriper registrering för verkställighet – före verkställighet i verkställighetsmedlemsstaten vad gäller alla avgöranden i ärenden som rör föräldraansvar. Medan förordning (EG) nr 2201/2003 endast avskaffade detta krav för vissa avgöranden om umgänge och vissa avgöranden som medför återlämnande av barn, avskaffar den här förordningen det nu för gränsöverskridande verkställighet av alla avgörande i frågor som rör föräldraansvar, samtidigt som man fortfarande bibehåller en ännu förmånligare behandling av vissa avgöranden som beviljar umgängerätt och vissa avgöranden som medför återlämnande av ett barn. Resultatet är att med förbehåll för förordningens bestämmelser bör ett avgörande som meddelats av en annan medlemsstats domstol betraktas som om det hade meddelats i verkställighetsmedlemsstaten.”

Artikel (...)33

Handlingar som ska (...) **inges** (...) för erkännande

1. (...) **Vid** verkställighet i en medlemsstat av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat (...) **ska den part som begär verkställighet till den för verkställighet behöriga myndigheten inge**
 - a) en kopia av avgörandet som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas, och
 - b) det lämpliga intyg som utfärdats enligt artikel (...)36a (...).

2. **För** verkställighet i en medlemsstat av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat och som innehåller beslut om en interimistisk åtgärd, däribland en säkerhetsåtgärd, **ska den part som begär verkställighet till den för verkställighet behöriga myndigheten inge**
 - a) en kopia av avgörandet som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas,
 - b) det lämpliga intyg som har utfärdats i enlighet med artikel 36a, där det intygas att avgörandet är verkställbart i ursprungsmedlemsstaten och att ursprungsdomstolen
 - i) är behörig att pröva målet i sak eller
 - ii) har beslutat om dessa åtgärder i enlighet med artikel 25.4 jämförd med artikel 14 och

c) **bevis på delgivning av avgörandet, om åtgärden beslutades utan att svaranden har kallats att inställa sig.**³⁶

3. Den (...) **för verkställighet behöriga myndigheten** får när så är nödvändigt begära att den (...) **part som begär verkställandet** i enlighet med artikel 69 tillhandahåller **en översättning eller translitterering** (...) av [det relevanta innehållet] i det intyg där den skyldighet som ska verkställas anges.

³⁶ Ett skäl ska läggas till, vilket bygger på skälen 32 och 33 i Bryssel Ia-förordningen:

”När interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, beslutas av en domstol som är behörig att pröva målet i sak, bör det säkerställas att åtgärderna omfattas av fri rörlighet enligt denna förordning. Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som beslutats av en sådan domstol utan svarandens hörande bör dock inte erkännas och verkställas enligt denna förordning, såvida inte det avgörande som inbegriper åtgärden delges svaranden före verkställigheten. Detta bör inte hindra att sådana åtgärder erkänns och verkställs enligt nationell lagstiftning.

När interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, beslutas av en domstol i en medlemsstat som inte är behörig att pröva målet i sak, bör deras rörlighet enligt denna förordning begränsas till åtgärder som vidtas i internationella ärenden vilka rör bortförandet av barn och som syftar till att minimera de risker som avses i artikel 13.1 b i Haagkonventionen. Dessa åtgärder bör tillämpas till dess att en domstol i en medlemsstat som är behörig att pröva målet i sak enligt denna förordning har vidtagit de åtgärder som den anser vara lämpliga.”

4. Den (...) för verkställighet behöriga myndigheten får begära att den (...) part som begär verkställandet i enlighet med artikel 69 tillhandahåller en översättning eller translitterering av avgörandet, (...) om den inte kan gå vidare utan en sådan översättning eller translitterering.

(Artikel 34 flyttad till artikel 34/47i)

(Artikel 35 flyttad till artikel 35/47j)

(Artikel 36 flyttad till artikel 36/47k)

Underavsnitt 3

Intyg

Artikel 36a

Utfärdande av intyget

1. Domstolen i en ursprungsmedlemsstat såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska på begäran av någon av parterna utfärda ett intyg för
 - a) ett avgörande i äktenskapsfrågor med användning av formuläret i bilaga I,
 - b) ett avgörande i frågor som rör föräldraansvar med användning av formuläret i bilaga II,
 - c) avgöranden om återlämnande i enligt med 1980 års Haagkonvention med användning av formuläret i bilaga [X].

2. **Intyget ska fyllas i och utfärdas på samma språk som avgörandet. Intyget får även på begäran av en av parterna utfärdas på ett annat av Europeiska unionens officiella språk. Detta medför inte någon skyldighet för den domstol som utfärdar intyget att tillhandahålla en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet].**
3. **Beslutet att utfärda intyg kan inte bestridas.**

Artikel 36b

Rättelse av intyget

1. **Domstolen i en ursprungsmedlemsstat såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska på begäran – och får på eget initiativ – rätta intyget om det på grund av ett materiellt fel eller ett utelämnande föreligger bristande överensstämmelse mellan det avgörande som ska verkställas och intyget.**
2. **Lagen i ursprungsmedlemsstaten ska tillämpas på förfarandet för rättelse av intyget.**

Underavsnitt (...)4

Vägran av erkännande och verkställighet

(...)

Artikel 37³⁷

Skäl **att vägra** (...)erkännande (...) **av** avgöranden i äktenskapsfrågor

(...) Erkännandet av ett avgörande om äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap ska vägras

- a) om ett erkännande uppenbart skulle strida mot grunderna för rättsordningen i den medlemsstat där avgörandet görs gällande (*ordre public*), (...)
- b) om avgörandet har meddelats i någons utevaro och den uteblivne inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett sådant sätt att svaranden kunnat förbereda sitt svaromål, såvida det inte kan fastställas att svaranden otvetydigt har godtagit avgörandet, (...)
- c) om det är oförenligt med ett avgörande som har meddelats i ett förfarande mellan samma parter i den medlemsstat där avgörandet görs gällande eller
- d) om det är oförenligt med ett avgörande som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i en icke-medlemsstat mellan samma parter, såvida det först meddelade avgörandet uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där avgörandet görs gällande.

³⁷ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

Artikel 38³⁸

Skäl **att vägra** (...) erkännande (...) **av** avgöranden i frågor om föräldraansvar

1. (...) Erkännandet av ett avgörande om föräldraansvar ska vägras
 - a) om ett erkännande uppenbart skulle strida mot grunderna för rättsordningen i den medlemsstat där avgörandet görs gällande (ordre public), med hänsyn tagen till barnets bästa, (...)
 - b) om avgörandet har meddelats i någons uteliv och den uteblivne inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett sådant sätt att han eller hon kunnat förbereda sitt svaromål, såvida det inte kan fastställas att den uteblivne otvetydigt har godtagit avgörandet, (...)
 - c) om en person begär det och hävdar att avgörandet hindrar honom eller henne att utöva sitt föräldraansvar, om avgörandet har meddelats utan att personen i fråga har fått möjlighet att yttra sig³⁹, (...)
 - d) om och i den mån som avgörandet är oförenligt⁴⁰ med ett senare avgörande om föräldraansvar som har meddelats i den medlemsstat där avgörandet åberopas, (...)
 - e) om och i den mån som avgörandet är oförenligt med ett senare avgörande om föräldraansvar som har meddelats i en annan medlemsstat eller i den icke-medlemsstat där barnet har hemvist, såvida det sist meddelade avgörandet uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där avgörandet (...) **åberopas eller**

³⁸ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

³⁹ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av andra unionsinstrument, om det inte är möjligt att höra en part eller ett barn personligen, och om de tekniska medlen är tillgängliga, kan domstolen överväga att hålla en förhandling med hjälp av videokonferens eller någon annan kommunikationsteknik, såvida det inte på grund av särskilda omständigheter i fallet vore olämpligt att använda sådan teknik för en rättvis handläggning av målet.”

⁴⁰ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

- f) om förfarandet i artikel 65 inte har följts.
2. (...) Erkännandet av ett avgörande i frågor som rör föräldraansvar kan vägras om det erkännandet gavs utan att ett barn som kan uttrycka sina egna åsikter har getts möjlighet att yttra sig i enlighet med artikel 20,^{41,42} utom när⁴³
- a) förfarandet endast avsåg barnets egendom, förutsatt att det inte var nödvändigt att ge en sådan möjlighet mot bakgrund av sakfrågan, eller
- b) det fanns starka skäl särskilt med beaktande av ärendets brådskande natur⁴⁴.

⁴¹ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

⁴² Intyget bör innehålla en kryssruta där det anges om barnet har getts möjlighet att yttra sig, och om barnet inte har getts denna möjlighet bör orsakerna till detta förklaras i fri text i förekommande fall.

⁴³ Ett skäl ska läggas till enligt skäl 21 i den nuvarande Bryssel IIa-förordningen:
”Erkännande och verkställighet av avgöranden, officiella handlingar och överenskommelser som har meddelats i en medlemsstat bör bygga på principen om ömsesidigt förtroende. Därför bör skälen för att vägra erkännande begränsas till ett minimum mot bakgrund av denna förordnings underliggande syfte, som är att underlätta erkännande och verkställighet och att på ett effektivt sätt skydda barnets bästa.”

⁴⁴ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

Artikel 39

Förfarande för vägran av erkännande

1. De förfaranden som föreskrivs i artiklarna (...) **42/47q**–(...) **45/47r** och, i tillämpliga fall, avsnitt (...) **5 i detta kapitel** samt kapitel VI, ska även tillämpas på en ansökan om vägran av erkännande.
2. **Den lokala behörigheten för den domstol som meddelats av varje medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska bestämmas enligt lagen i den medlemsstat där frågan om icke-erkännande väcks.**

(...)

Artikel 40

Skäl för att vägra verkställighet av avgöranden i frågor om föräldraansvar

(...) **Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 36/47k.6 ska verkställigheten av ett avgörande i frågor om föräldraansvar vägras om ett av de skäl för att vägra erkännande som avses i artikel 38 föreligger.**⁴⁵

⁴⁵ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Det bör vara den nationella rätten som fastställer huruvida skälen för vägran av erkännande enligt denna förordning bör behandlas ex officio eller efter ansökan. Därför bör samma behandling vara möjlig i samband med vägran av verkställighet.”

AVSNITT 2

BESTÄMMELSER OM ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV VISSA PRIVILEGIERADE AVGÖRANDE

Artikel 47a

Tillämpningsområde

1. Detta avsnitt ska tillämpas på följande avgöranden om de är föremål för ett intyg i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med artikel 47l:
 - a) Avgöranden i den mån de beviljar umgängesrätt.
 - b) Avgöranden enligt artikel 26a.6 i den mån de medför återlämnande av barnet.
2. Bestämmelserna i detta avsnitt ska inte hindra en part från att söka erkännande och verkställighet av ett sådant avgörande som avses i punkt 1 i enlighet med bestämmelserna om erkännande och verkställighet i avsnitt 1 i detta kapitel.

Underavsnitt 1

Erkännande

Artikel 47b

Erkännande

1. Ett avgörande som avses i artikel 47a.1 som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behövs och utan möjlighet att invända mot erkännandet såvida inte och i den mån det konstateras vara oförenligt⁴⁶ med ett avgörande som avses i artikel 47n.
2. En part som i en medlemsstat vill åberopa ett avgörande som avses i artikel 47a.1 som har meddelats i en annan medlemsstat ska ge in
 - a) en kopia av avgörandet som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas, och
 - b) det lämpliga intyg som utfärdats enligt artikel 47l.
2. Artiklarna 28.2 och 28.3 ska tillämpas i överensstämmelse med detta.

⁴⁶ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

Artikel 47c

Vilandeförklaring av ärenden

Den domstol vid vilken ett avgörande som avses i artikel 47a.1 och som har meddelats i en annan medlemsstat åberopas får låta handläggningen av ärendet vila, helt eller delvis, om

- a) en ansökan har ingivits om oförenlighet⁴⁷ med ett avgörande som avses i artikel 47n eller
- b) den person mot vilken verkställighet begärs har ansökt i enlighet med artikel 47m om återkallelse av det intyg som utfärdats i enlighet med artikel 47l.

Underavsnitt 2

Erkännande och verkställighet

Artikel 47d

Verkställbara avgöranden

1. Ett avgörande som avses i artikel 47a.1 som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbart i den medlemsstaten ska vara verkställbart enligt detta avsnitt i andra medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.
2. Vid verkställighet i en annan medlemsstat av ett avgörande som avses i artikel 47a.1 a kan domstolarna i ursprungsmedlemsstaten förklara avgörandet interimistiskt verkställbart, oberoende av ett överklagande.

⁴⁷ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

Artikel 47h

Handlingar som ska ges in för verkställighet

1. Vid verkställighet i en medlemsstat av ett avgörande som avses i artikel 47a.1 och som har meddelats i en annan medlemsstat ska den part som ansöker om verkställighet till den myndighet som är behörig för verkställighet ge in
 - a) en kopia av avgörandet som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas, och
 - b) det lämpliga intyg som utfärdats enligt artikel 47l.
2. Vid verkställighet i en medlemsstat av ett avgörande som avses i artikel 47a.1 a och som har meddelats i en annan medlemsstat kan den myndighet som är behörig för verkställighet, om nödvändigt, begära att sökanden tillhandahåller en översättning eller translitterering, i enlighet med artikel 69, av [det relevanta innehållet i] intyget som anger den skyldighet som ska verkställas.

3. Vid verkställighet i en medlemsstat av ett avgörande som avses i artikel 47a.1 och som har meddelats i en annan medlemsstat kan den myndighet som är behörig för verkställighet, om nödvändigt, begära att sökanden tillhandahåller en översättning eller translitterering, i enlighet med artikel 69, av avgörandet om den inte kan gå vidare utan en sådan översättning eller translitterering.

Underavsnitt 3

Intyg för privilegierade avgöranden

Artikel 47I

Utfärdande av intyget

1. Den domstol som har meddelat ett avgörande som avses i artikel 47a.1 ska på en parts begäran utfärda ett intyg för
 - a) ett avgörande som beviljar umgängesrätt, med användning av formuläret i bilaga III,
 - b) ett avgörande gällande sakfrågan om vårdnaden som har meddelats i enlighet med artikel 26a.6 och som medför återlämnande av barnet, med användning av formuläret i bilaga IV.
2. Intyget ska fyllas i och utfärdas på samma språk som avgörandet. Intyget får också på begäran av en av parterna utfärdas på ett annat av Europeiska unionens officiella språk. Detta medför inte någon skyldighet för den domstol som utfärdar intyget att tillhandahålla en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet].

3. **Domstolen ska endast utfärda intyget om**
 - a) **alla berörda parter har fått möjlighet att yttra sig,**
 - b) **barnet har fått möjlighet att komma till tals i enlighet med artikel 20⁴⁸,**
- c) **avgörandet har meddelats i någons utetvaro och den uteblivna personen har delgivits stämmningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett sådant sätt att han eller hon kunnat förbereda sitt svaromål, eller det har fastställts att den uteblivna personen otvetydigt har godtagit avgörandet.**
4. **Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 ska intyget för ett avgörande som avses i artikel 47a.1 b enbart utfärdas om domstolen, när den meddelar sitt avgörande, har tagit hänsyn till de skäl och de fakta som ligger till grund för det tidigare avgörandet i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 13.1 b eller artikel 13.2 i 1980 års Haagkonvention.**
5. **Intyget ska inte få rättsverkningar utöver vad som följer av avgörandets verkställbarhet.**
6. **Inga andra invändningar mot intygets utfärdande än de som avses i artikel 47m kan göras.**

⁴⁸ Intyget bör innehålla en kryssruta där det anges om barnet har getts möjlighet att yttra sig, och om barnet inte har getts denna möjlighet bör orsakerna till detta förklaras i fri text i förekommande fall.

Artikel 47m

Rättelse och återkallelse av intyget

1. Domstolen i ursprungsmedlemsstaten såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska efter ansökan och får på eget initiativ rätta intyget om det på grund av ett materiellt fel eller ett utelämnande föreligger en brist på överensstämmelse mellan avgörandet och intyget.
2. Den domstol som avses i punkt 1 ska efter ansökan eller på eget initiativ återkalla intyget om det beviljades felaktigt med beaktande av de krav som fastställs i artikel 47l. Artikel 47ml ska tillämpas i enlighet med detta.
3. Förfarandet, inbegripet ett eventuellt överklagande, för rättelse eller upphävande av intyget ska regleras av ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

Artikel 47ml

Intyg om bristande eller begränsad verkställbarhet

Om och i den mån ett avgörande för vilket ett intyg har utfärdats i enlighet med artikel 47l har upphört att vara verkställbart eller verkställbarheten har skjutits upp eller begränsats ska, efter en ansökan som kan inges när som helst till domstolen i ursprungsmedlemsstaten såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81, ett intyg utfärdas i vilket bristen på eller begränsningen av verkställbarheten anges, med användning av standardformuläret i bilaga [Z].

Underavsnitt 4

Vägran av erkännande och verkställighet

Artikel 47n

Oförenliga avgöranden⁴⁹

Erkännande och verkställighet av ett avgörande som avses i artikel 47a.1 ska vägras om och i den mån som det är oförenligt med ett senare avgörande om föräldraansvar som rör samma barn och som har meddelats

- a) i den medlemsstat där avgörandet görs gällande, eller
- b) i en annan medlemsstat eller i den icke-medlemsstat där barnet har hemvist, såvida det sist meddelade avgörandet uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där avgörandet görs gällande.

⁴⁹ Se det skäl som föreslås i fotnot 32.

Avsnitt 3

Gemensamma bestämmelser verkställighet

Underavsnitt 1

Verkställighet⁵⁰

Artikel 31/47e

Verkställighetsförfarande

1. **Med förbehåll för bestämmelserna i detta avsnitt** ska verkställighetsförfarandet för avgöranden som meddelats i en annan medlemsstat (...) regleras av lagen i den verkställande medlemsstaten. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 40, 47n, 36/47k och 47ol ska ett avgörande som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbart i (...) **ursprungsmedlemsstaten** verkställas (...) **i den verkställande medlemsstaten** på samma villkor som ett avgörande som har meddelats i (...) **den** medlemsstaten (...).

⁵⁰ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Eftersom verkställighetsförfaranden kan vara rättsliga eller utomrättsliga beroende på nationell rätt kan ”behöriga myndigheter för verkställighet” innefatta domstolar, exekutionsbiträden och andra myndigheter enligt vad som fastställts i nationell rätt. Om även domstolar, utöver behöriga myndigheter för verkställighet, anges i bestämmelserna i denna förordning bör detta omfatta ärenden där ett annat organ än en domstol enligt nationell rätt är den myndighet som är behörig för verkställighet, men där vissa avgöranden är förbehållna domstolar, antingen från början eller i form av en översyn av den behöriga myndighetens agerande. Det är den myndighet som är behörig för verkställighet eller domstolen i den verkställande medlemsstaten som ska besluta om, vidta eller förbereda särskilda åtgärder som ska vidtas under verkställighetsskedet, såsom icke tvingande åtgärder som får tillämpas enligt den medlemsstatens nationella lagstiftning, eller tvångsåtgärder som får tillämpas enligt den lagstiftningen, inbegripet böter, frihetsberövande eller att barnet hämtas av ett exekutionsbiträde.”

2. Det ska inte krävas att den part som ansöker om verkställighet av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat ska ha en postadress i den verkställande medlemsstaten. Det ska krävas att den parten har ett befullmäktigat ombud i den verkställande medlemsstaten endast om ett sådant ombud är obligatoriskt **enligt den verkställande medlemsstatens lag** oberoende av parternas medborgarskap (...).

Artikel 32/47f

(...) **Behöriga myndigheter för verkställighet** (...)

(...) Ansökan om verkställighet ska ges in till den (...) **myndighet** som är behörig för verkställighet enligt (...) lagen i den verkställande medlemsstaten (...) **såsom** meddelats av (...) **den** medlemsstaten till kommissionen i enlighet med artikel 81.

(...)

Artikel 32a/47g

Delvis verkställighet

1. **En part som ansöker om verkställighet av ett avgörande kan begära att avgörandet ska verkställas delvis.**
2. **Om ett avgörande omfattar flera yrkanden och verkställighet har vägrats för ett eller flera av dem ska verkställighet ändå vara möjlig för de delar av avgörandet som inte påverkas av vägran.**
3. **Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas för att verkställa ett avgörande om återlämnande av ett barn utan att också verkställa alla eventuella interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som har beslutats för att minimera den risk som avses i artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention.**

(...) **Arrangemang för utövandet av umgängesrätt**⁵¹

1. (...) **De för verkställighet behöriga myndigheterna eller domstolarna** i den verkställande medlemsstaten får besluta (...) om arrangemangen för utövande av umgänget, om de nödvändiga arrangemangen inte **alls** eller endast otillräckligt regleras i det avgörande som har meddelats av den (...) **domstol** i en medlemsstat som är behörig att pröva ärendet i sak **och under förutsättning att de väsentliga inslagen i det avgörandet iakttas**.
2. De (...) arrangemang som beslutas enligt (...) **punkt 1** ska upphöra att gälla (...) **till följd av** ett senare avgörande som har meddelats av en domstol i den medlemsstat som är behörig att pröva ärendet i sak.

(...)

⁵¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”För att underlätta verkställigheten av avgöranden från andra medlemsstater bör de myndigheter som är behöriga för verkställighet eller domstolarna i den verkställande medlemsstaten ha rätt att ange närmare uppgifter om praktiska förhållanden eller rättsliga villkor som krävs enligt lagen i den verkställande medlemsstaten. De arrangemang som föreskrivs i denna förordning bör underlätta verkställigheten i den verkställande medlemsstaten av ett avgörande som i annat fall skulle kunna vara för vagt för att vara verkställbart, så att den för verkställighet behöriga myndigheten eller den verkställande domstolen kan konkretisera och precisera avgörandet. Även andra eventuella arrangemang för förenlighet med rättsliga krav enligt den verkställande medlemsstatens verkställighetslagstiftning, som till exempel deltagande av barnavårdsmyndighet eller psykolog vid verkställigheten, bör genomföras på samma sätt. Emellertid bör sådana arrangemang inte påverka eller gå utöver avgörandets väsentliga delar. Dessutom bör befogenheten enligt denna förordning att anpassa åtgärder inte medge att den verkställande domstolen ersätter åtgärder som är okända i den verkställande medlemsstatens lag med andra åtgärder.”

Artikel 35/47j

Delgivning av intyg och avgörande⁵²

1. Om verkställighet **begärs** av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat (...), ska det **lämpliga** intyg som utfärdats i enlighet med artikel (...) **36a eller 47I** delges den person mot vilken verkställighet begärs innan den första verkställighetsåtgärden vidtas. Intyget ska åtföljas av avgörandet, om detta inte redan har delgivits den personen, **och, i tillämpliga fall, av detaljerna i det arrangemang som avses i artikel 34/47i.1.**
2. Om (...) **delgivningen ska verkställas** i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten får (...) **den person mot vilken verkställighet begärs** begära en översättning (...) **eller translitterering av**
 - a) avgörandet, för att kunna bestrida verkställigheten (...),
 - b) **i tillämpliga fall, [det relevanta innehållet] i det intyg som utfärdats i enlighet med artikel 47I,**

⁵² Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”För att underrätta den person mot vilken verkställighet söks om verkställigheten av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat, bör det intyg som inrättas genom denna förordning, om så krävs åtföljt av avgörandet, delges den personen inom rimlig tid före den första verkställighetsåtgärden. Med den första verkställighetsåtgärden bör avses den första verkställighetsåtgärden efter delgivningen. Enligt domstolens rättspraxis har den part mot vilken verkställighet begärs rätt till ett effektivt rättsmedel, vilket inbegriper möjligheten att inleda förfarande för att bestrida avgörandets verkställighet innan denna de facto tar sin början.”

om avgörandet eller intyget inte är avfattat på eller åtföljs av en översättning **eller translitterering** till antingen (...) ett språk som han eller hon förstår eller (...) det officiella språket i den medlemsstat där han eller hon har hemvist eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där han eller hon har hemvist.

3. Om en översättning (...) **eller translitterering** begärs enligt (...) **punkt 2**, får inga andra verkställighetsåtgärder än säkerhetsåtgärder vidtas förrän översättningen **eller translittereringen** har tillhandahållits den person mot vilken verkställighet begärs.
4. (...) **Punkterna 2 och 3** ska inte tillämpas (...) **i den mån avgörandet och, i tillämpliga fall, det intyg som avses i punkt 1** redan **har** delgivits den person mot vilken verkställighet begärs i (...) **överensstämmelse med kraven på översättning eller translitterering i punkt 2.**

(...)

Underavsnitt 2

Uppskjutande av verkställighetsförfarandet och vägran av verkställighet

Artikel 36/47k

(...) Uppskjutande och vägran⁵³

⁵³ Tre skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

- (R1) ”I frågor om föräldraansvar kommer verkställigheten alltid att avse ett barn och i många fall att innebära att ett barn överlämnas till en annan person än den som barnet bor hos vid den tidpunkten och/eller att barnet flyttas till en annan medlemsstat. Det främsta målet bör således vara att uppnå en lämplig balans mellan sökandens principiella rätt att få ett avgörande genomfört så snabbt som möjligt även i gränsöverskridande fall inom Europeiska unionen och vid behov även med tillämpning av tvångsåtgärder, och å andra sidan behovet av att i möjligaste mån begränsa barnets exponering för sådana eventuellt traumatiserande tvingande verkställighetsåtgärder i fall där sådan exponering inte kan undvikas. Denna bedömning bör i varje enskilt fall göras av de för verkställighet behöriga myndigheterna och domstolarna i varje medlemsstat.”
- (R2) ”Genom denna förordning vill man skapa lika förutsättningar för medlemsstaterna när det gäller gränsöverskridande verkställighet av avgöranden i frågor om föräldraansvar. I ett antal medlemsstater är dessa avgöranden redan verkställbara trots att de fortfarande kan överklagas, eller redan har överklagats. I andra medlemsstater är endast ett sådant slutligt avgörande mot vilket talan inte längre kan föras genom ordinära rättsmedel verkställbart. För att man ska kunna hantera akuta situationer föreskrivs i denna förordning därför att vissa avgöranden i frågor om föräldraansvar får förklaras interimistiskt verkställbara av domstolen i ursprungsmedlemsstaten trots att avgörandet fortfarande kan överklagas, nämligen avgöranden om återlämnande av ett barn enligt 1980 års Haagkonvention och avgöranden som beviljar umgängesrätt.”
- (R3) ”I verkställighetsförfaranden som gäller barn är det dock viktigt att de för verkställighet behöriga myndigheterna eller domstolarna snabbt kan reagera på relevanta ändrade omständigheter, inbegripet bestridanden av avgörandet i ursprungsmedlemsstaten, avgörandets bristande verkställbarhet samt hinder eller nödsituationer som myndigheterna eller domstolarna stöter på under verkställighetsskedet. Därför bör verkställighetsförfarandena skjutas upp efter ansökan eller på domstolens eller myndighetens initiativ om verkställigheten av avgörandet har uppskjutits i ursprungsmedlemsstaten. Den myndighet eller domstol som är behörig för verkställighet bör dock inte vara skyldig att aktivt undersöka huruvida verkställigheten under tiden har skjutits upp, till följd av ett överklagande eller av andra skäl, i ursprungsmedlemsstaten om det inte finns något som tyder på att detta är fallet. Dessutom bör uppskjutande eller vägran av verkställighet i den verkställande medlemsstaten överlåtas till den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen efter ansökan om en eller flera av de grunder som anges i eller tillåts enligt denna förordning föreligger.”

1. (...) **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen i den verkställande medlemsstaten ska, på eget initiativ eller på ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs eller, om tillämpligt enligt nationell rätt, barnet i fråga, (...) skjuta upp verkställighetsförfarandena om verkställigheten av avgörandet har uppskjutits i ursprungsmedlemsstaten.**

2. **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen i den verkställande medlemsstaten får, på ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs eller, om tillämpligt enligt nationell rätt, barnet i fråga, helt eller delvis skjuta upp (...) verkställighetsförfarandena (...) av något av följande skäl:**
 - a) **Talan mot avgörandet har förts i ursprungsmedlemsstaten genom ordinära rättsmedel.**
 - b) **Tidsfristen för en sådan talan mot avgörandet genom ordinära rättsmedel som avses i led a har ännu inte löpt ut.**
 - c) **En ansökan om vägran av verkställighet som grundar sig på artikel 40, 47n eller 47o1 har lämnats in.**
 - d) **Den person mot vilken verkställighet begärs har i enlighet med artikel 47m ansökt om återkallelse av det intyg som utfärdats i enlighet med artikel 47l.**

3. **Om den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen skjuter upp verkställighetsförfarandena av det skäl som avses i punkt 2 b får den bestämma en tidsfrist inom vilken talan ska föras⁵⁴.**

⁵⁴ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Om avgörandet fortfarande kan överklagas i ursprungsmedlemsstaten och tidsfristen för att föra talan mot avgörandet genom ordinära rättsmedel ännu inte har löpt ut, bör den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen i den verkställande medlemsstaten ha handlingsfrihet att efter ansökan skjuta upp verkställighetsförfarandena. I dessa fall får myndigheten eller domstolen bestämma en tidsfrist inom vilken talan ska föras i ursprungsmedlemsstaten för att ett uppskjutande av verkställighetsförfarandet ska kunna beviljas eller bibehållas. Denna bestämning av en tidsfrist bör endast gälla för uppskjutandet av verkställighetsförfarandet och bör inte påverka tidsfristen för väckande av talan enligt ursprungsmedlemsstatens förfaranderegler.”

4. **I undantagsfall får den myndighet som är behörig för verkställighet eller domstolen på ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs eller, om tillämpligt enligt nationell rätt, barnet i fråga eller en berörd part som agerar i barnets bästa intresse, skjuta upp verkställighetsförfarandena om verkställigheten skulle innebära att barnet utsätts för en allvarlig risk för fysisk eller psykisk skada på grund av tillfälliga hinder som har uppstått efter det att avgörandet meddelades eller på grund av någon annan betydande ändring av omständigheterna.**

Verkställigheten ska återupptas så snart den allvarliga risken för fysisk eller psykisk skada upphör.

5. **I de fall som avses i punkt 4 ska den myndighet som är behörig för verkställighet eller domstolen innan de vägrar verkställighet enligt punkt 6 vidta lämpliga åtgärder⁵⁵ för att underlätta verkställighet i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden och i enlighet med barnets bästa.**
6. **Om den allvarliga risk som avses i punkt 4 är av bestående karaktär, får den behöriga verkställighetsmyndigheten eller domstolen, efter ansökan, vägra verkställighet av avgörandet.**

⁵⁵ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I undantagsfall får den myndighet som är behörig för verkställighet eller domstolen skjuta upp verkställighetsförfarandena om verkställigheten skulle innebära att barnet utsätts för en allvarlig risk för fysisk eller psykisk skada på grund av tillfälliga hinder som har uppstått efter det att avgörandet meddelades eller på grund av någon annan betydande ändring av omständigheterna. Verkställigheten bör återupptas så snart den allvarliga risken för fysisk eller psykisk skada upphör. Om risken kvarstår bör dock innan verkställighet vägras alla lämpliga åtgärder vidtas, i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden, inbegripet vid behov med stöd från andra relevanta yrkesgrupper, såsom socialarbetare eller barnpsykologer, i syfte att försöka säkerställa att avgörandet verkställs. I synnerhet bör de myndigheter som är behöriga för verkställighet, i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden, försöka undanröja eventuella hinder som har uppstått till följd av ändrade omständigheter, såsom till exempel om barnet uttryckligen motsätter sig endast efter det att avgörandet meddelades och gör detta med sådan kraft att det, om det förblev obeaktat, skulle innebära att barnet utsätts för en allvarlig risk för fysisk eller psykisk skada.”

Artikel 47o1

Grunder för uppskjutande eller vägran av verkställighet enligt nationell rätt⁵⁶

De skäl för uppskjutande eller vägran av verkställighet som gäller enligt lagen i den verkställande medlemsstaten ska tillämpas, såvida dessa inte är oförenliga med tillämpningen av artiklarna 36/47k, 40 och 47n.⁵⁷

Artikel 41/47p

Behörighet för (...) myndigheter eller domstolar som ansvarar för vägran av verkställighet

1. Ansökan om vägran av verkställighet **på grundval av artikel 38** ska lämnas in till den domstol (...) som meddelas av varje medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 81. **Ansökan om vägran av verkställighet på andra grunder än de som anges i eller tillåts enligt denna förordning ska lämnas in till den myndighet eller domstol som meddelas av varje medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 81.**

⁵⁶ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Tillämpning av en nationell grund för vägran bör inte ha som effekt att villkoren och formerna för de grunder som föreskrivs i denna förordning utvidgas.”

⁵⁷ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Den part som överklagar verkställigheten av ett avgörande som meddelats i en annan medlemsstat bör i möjligaste mån, och i enlighet med den verkställande medlemsstatens rättssystem, kunna göra så inom ramen för verkställighetsförfarandet och bör inom ett och samma förfarande, utöver de grunder för vägran som anges i denna förordning, kunna åberopa de grunder för vägran som gäller enligt lagen i den medlemsstat där verkställighet begärs, vilka fortsatt skulle tillämpas eftersom de inte är oförenliga med de grunder som föreskrivs i denna förordning. Detta kan exempelvis omfatta överklaganden som grundar sig på formella fel enligt nationell rätt i en verkställighetsakt eller på påståenden om att den handling som krävs enligt avgörandet redan har utförts eller har blivit omöjlig att utföra, till exempel i fall av force majeure eller av allvarlig sjukdom hos den person som barnet ska överlämnas till, eller om denna person har fängslats eller avlidit, om den medlemsstat dit barnet ska återlämnas har blivit en krigszon efter det att avgörandet meddelades, eller vid vägran om verkställighet av ett avgörande som enligt lagen i den medlemsstat där verkställighet begärs inte har något verkställbart innehåll och inte kan justeras i detta syfte.”

2. Den territoriella behörigheten **för den myndighet eller domstol som meddelats av varje medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 81** ska bestämmas enligt (...) **lagen i den medlemsstat där talan i enlighet med punkt 1 väcks.**

(...)

Artikel 42/47q

(...) **Ansökan** om vägran av verkställighet

1. Förfarandet **vid ansökan** om vägran av verkställighet ska, i den mån det inte omfattas av denna förordning, regleras av lagen i den verkställande medlemsstaten.
2. Sökanden ska tillhandahålla domstolen en kopia av avgörandet och, (...) **om tillämpligt och möjligt, det lämpliga intyg som utfärdats i enlighet med artikel 36a eller 47l.**
3. **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen får när så är nödvändigt begära att sökanden i enlighet med artikel 69 tillhandahåller en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet] i det lämpliga intyg som utfärdats i enlighet med artikel 36a eller 47l och där den skyldighet som ska verkställas anges.**
4. **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen får begära att sökanden i enlighet med artikel 69 tillhandahåller en översättning eller translitterering av avgörandet, om den inte kan gå vidare utan en sådan översättning eller translitterering.**
5. **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen får bevilja undantag från skyldigheten att ge in de handlingar som avses i (...) punkt 2 om den redan innehar dem eller om den finner det orimligt att kräva att sökanden ska tillhandahålla dem. (...) I det senare fallet får domstolen kräva att den andra parten tillhandahåller dessa handlingar.**
6. Det ska inte krävas att den part som ansöker om vägran av verkställighet av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat ska ha en postadress i den verkställande medlemsstaten. Det ska krävas att den parten har ett befullmäktigat ombud i den verkställande medlemsstaten endast om ett sådant ombud är obligatoriskt **enligt den verkställande medlemsstatens lag** oberoende av parternas (...) medborgarskap.

Artikel 43/47r

(...) Skyndsamma förfaranden

(...) **Den för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen ska agera utan otillbörligt dröjsmål i förfaranden vid ansökan om vägran av verkställighet.**

Artikel 44/47r

Bestridande eller överklagande (...)

1. (...) Var och en av parterna får **bestrida eller** överklaga ett avgörande med anledning av ansökan om vägran av verkställighet.
2. **Bestridandet eller** överklagandet ska göras vid den (...) **myndighet eller domstol som den verkställande** medlemsstaten har meddelat till kommissionen enligt artikel 81 **såsom den domstol till vilken ett sådant överklagande ska ges in.**

Artikel 45/47r

Vidare **bestridande eller** överklagande (...)

(...) **Ett** avgörande som meddelas med anledning av **bestridandet eller** överklagandet får **endast** bestridas genom ett **bestridande eller överklagande när de domstolar till vilka ett ytterligare bestridande eller överklagande ska göras har** meddelats av (...) **den berörda** medlemsstaten till kommissionen enligt artikel 81.

Artikel 46/47s

Vilandeförklaring av mål

1. **Den för verkställighet behöriga myndighet eller domstol till vilken en ansökan om vägran av verkställighet ges in eller (...) som **handlägger** ett överklagande (...) enligt artikel 44 eller 45 får (...) låta målet vila av något av följande skäl:**

 - a) Talan **mot avgörandet** har förts i ursprungsmedlemsstaten genom ordinära rättsmedel.
 - b) Tidsfristen (...) **för en sådan talan mot avgörandet genom ordinära rättsmedel som avses i led a har ännu inte löpt ut.**
 - c) **Den person mot vilken verkställighet begärs har ansökt om återkallelse i enlighet med artikel 47m av det intyg som utfärdats i enlighet med artikel 47l.**

2. Om den **för verkställighet behöriga myndigheten eller domstolen** åter förfarandena vila av det skäl som avses i **punkt 1 b** får den bestämma en tidsfrist (...) inom vilken sådan talan ska föras.⁵⁸

(...)

(...)

(...)

(...)

⁵⁸ Se det skäl som föreslås i fotnot 54.

AVSNITT (...)4

OFFICIELLA HANDLINGAR OCH ÖVERENSKOMMELSER

Artikel 55a

Tillämpningsområde

Detta avsnitt ska i frågor om äktenskapsskillnad, hemskillnad och föräldraansvar tillämpas på officiella handlingar som har upprättats eller registrerats, och på överenskommelser som har registrerats, i en medlemsstat som förklarar sig behörig enligt kapitel II i denna förordning.

Artikel 55

Erkännande och verkställighet av officiella handlingar och överenskommelser

- 1. Officiella handlingar och överenskommelser om hemskillnad och äktenskapsskillnad som har bindande rättsverkan i ursprungsmedlemsstaten ska erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas. Avsnitt 1 i detta kapitel ska då tillämpas, såvida inget annat föreskrivs i detta avsnitt.⁵⁹**

⁵⁹ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Officiella handlingar och överenskommelser mellan parter om hemskillnad och äktenskapsskillnad som har bindande rättsverkan i en medlemsstat bör likställas med avgöranden vid tillämpning av bestämmelser om erkännande. Officiella handlingar och överenskommelser mellan parter i mål om föräldraansvar som är verkställbara i en medlemsstat bör likställas med avgöranden vid tillämpning av bestämmelser om erkännande och verkställighet.

Även om skyldigheten att ge barnet möjlighet att uttrycka sina egna åsikter enligt denna förordning inte gäller officiella handlingar och överenskommelser gäller fortfarande barnets rätt att uttrycka sina åsikter i enlighet med artikel 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och mot bakgrund av artikel 12 i FN:s konvention om barnets rättigheter så som de genomförts i nationell lagstiftning och nationella förfaranden. Det faktum att barnet inte har fått möjlighet att uttrycka sina åsikter bör inte automatiskt vara ett skäl för att vägra erkännande och verkställighet av officiella handlingar och överenskommelser om föräldraansvar.”

2. (...) **Officiella handlingar och överenskommelser i mål om föräldraansvar som har bindande rättsverkan och är verkställbara i (...) ursprungsmedlemsstaten (...) ska erkännas och vara verkställbara (...) i övriga medlemsstater, utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring. Avsnitten 1 och 3 i detta kapitel ska då tillämpas, såvida inget annat föreskrivs i detta avsnitt.**

Artikel 56

Intyg

1. **Domstolen eller den behöriga myndigheten i en ursprungsmedlemsstat såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska (...) på begäran av någon av parterna utfärda (...) ett intyg om en officiell handling eller en överenskommelse**
- a) **i äktenskapsfrågor** med användning av formuläret i bilaga [III],
- b) **i frågor om föräldraansvar med användning av formuläret i bilaga [IV].⁶⁰**

Det intyg som avses i led b ska innehålla en sammanfattning av den verkställbara förpliktelse (...) som ingår i den **officiella handlingen eller överenskommelsen** (...).

2. **Intyget får endast utfärdas om den medlemsstat som bemyndigade den offentliga myndigheten eller annan myndighet att upprätta eller registrera den officiella handlingen eller registrera överenskommelsen var behörig enligt kapitel II i denna förordning och den officiella handlingen eller överenskommelsen har bindande rättsverkan i den medlemsstaten.**

⁶⁰ Intyget bör innehålla en kryssruta där det anges om barnet har getts möjlighet att yttra sig, och om barnet inte har getts denna möjlighet, orsakerna till detta.

3. **Trots vad som sägs i punkt 2 får intyget inte utfärdas i frågor om föräldraansvar om något tyder på att den officiella handlingens eller överenskommelsens innehåll strider mot barnets bästa.**
4. **Intyget ska upprättas på det språk som den officiella handlingen eller överenskommelsen är upprättad på. Det får också på begäran av en av parterna utfärdas på ett annat av unionens officiella språk. Detta medför inte någon skyldighet för den behöriga myndighet som utfärdar intyget att tillhandahålla en översättning eller translitterering av [det relevanta innehållet].**

(...)

5. **Om intyget inte tas fram ska en officiell handling eller en överenskommelse inte erkännas eller verkställas i en annan medlemsstat.**

Artikel 56a

Rättelse och återkallelse av intyget

1. **Domstolen eller den behöriga medlemsstaten i ursprungsmedlemsstaten såsom meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska efter ansökan och får på eget initiativ rätta intyget om det på grund av ett materiellt fel eller ett utelämnande föreligger en brist på överensstämmelse mellan den officiella handlingen eller överenskommelsen och intyget.**
2. **Den domstol eller behöriga myndighet som avses i punkt 1 ska efter ansökan eller på eget initiativ återkalla intyget om det beviljades felaktigt med beaktande av de krav som fastställs i artikel 56.**
3. **Förfarandet, inbegripet ett eventuellt överklagande, för rättelse eller upphävande av intyget ska regleras av ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.**

Artikel 56b

Grunder för att vägra erkännande eller verkställighet

1. Erkännandet av en officiell handling eller överenskommelse om hemskillnad eller äktenskapsskillnad ska vägras
 - a) om ett erkännande uppenbart skulle strida mot grunderna för rättsordningen i den medlemsstat där avgörandet görs gällande (*ordre public*),
 - b) om det är oförenligt med ett avgörande, en officiell handling eller en överenskommelse mellan samma parter i den medlemsstat där avgörandet görs gällande, eller
 - c) om det är oförenligt med ett avgörande, en officiell handling eller en överenskommelse som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i en icke-medlemsstat mellan samma parter, såvida det avgörande, den officiella handling eller den överenskommelse som meddelats först uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där avgörandet görs gällande.
2. Erkännandet eller verkställigheten av en officiell handling eller överenskommelse om föräldraansvar ska vägras
 - a) om ett erkännande uppenbart skulle strida mot grunderna för rättsordningen i den medlemsstat där avgörandet görs gällande (*ordre public*), med hänsyn tagen till barnets bästa,
 - b) om en person begär det och hävdar att avgörandet hindrar honom eller henne att utöva sitt föräldraansvar, om den officiella handlingen upprättas eller registreras utan den personens delaktighet eller om överenskommelsen ingås och registreras utan den personens delaktighet,
 - c) om och i den mån det är oförenligt med ett senare avgörande, en officiell handling eller en överenskommelse om föräldraansvar som har meddelats i den medlemsstat där avgörandet åberopas eller verkställigheten begärs,

d) om och i den mån som det är oförenligt med ett senare avgörande eller en senare officiell handling eller överenskommelse om föräldraansvar som har meddelats i en annan medlemsstat eller i den icke-medlemsstat där barnet har hemvist, såvida det avgörande, den officiella handling eller den överenskommelse som meddelats sist uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där avgörandet återopas eller verkställigheten begärs,

3. Erkännandet eller verkställigheten av en officiell handling eller överenskommelse om föräldraansvar får vägras om den officiella handlingen formellt upprättades eller registrerades, eller överenskommelsen registrerades, utan att ett barn som kan uttrycka sina egna åsikter har getts möjlighet att yttra sig.

AVSNITT (...)5

(...) ÖVRIGA BESTÄMMELSER

(...)

(...)

Artikel 50

Förbud mot omprövning av (...) ursprungs**domstolens** behörighet

Behörigheten för (...) **domstolen** i ursprungsmedlemsstaten får inte omprövas. En prövning av huruvida ett avgörande strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) enligt artikel 37 a och artikel 38.1 a får inte avse behörighetsreglerna i artiklarna 3–(...)13.

Artikel 51

Olikheter i tillämplig lag

Erkännande av ett avgörande i äktenskapsfrågor får inte vägras på den grunden att lagen i den medlemsstat där avgörandet görs gällande inte tillåter äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap under samma omständigheter.

Artikel 52

Förbud mot omprövning i sak

Ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat får aldrig omprövas i sak.

Artikel 52a

Överklagande i vissa medlemsstater

Om ett avgörande meddelades i Irland, Cypern eller Förenade kungariket ska varje form av överklagande som står till buds i ursprungsmedlemsstaten anses som en sådan talan mot avgörande genom ordinära rättsmedel som avses i detta kapitel.

(...)

(...)

Artikel 57

Kostnader

Detta kapitel ska även gälla för fastställande av de rättegångskostnader som hänför sig till förfaranden som omfattas av denna förordning samt för verkställighet av varje förordnande om sådana rättegångskostnader.

Artikel 58

Rättshjälp

1. Om sökanden i ursprungsmedlemsstaten helt eller delvis hade rättshjälp eller var befriad från kostnader och avgifter, ska han eller hon vid det förfarande som avses i (...) artiklarna (...) **27.3, 39 och 42/47q** vara berättigad till rättshjälp eller kostnads- och avgiftsbefrielse i största möjliga utsträckning enligt lagen i den verkställande medlemsstaten.
2. **Om sökanden i ursprungsmedlemsstaten har varit befriad från alla kostnader i samband med ett förfarande vid en administrativ myndighet som meddelats till kommissionen i enlighet med artikel 81 ska han eller hon vid alla förfaranden som avses i punkt 1 vara berättigad till rättshjälp enligt punkt 1. För detta ändamål ska den parten lämna in en förklaring utfärdad av behörig myndighet i ursprungsmedlemsstaten, som visar att han eller hon uppfyller de ekonomiska villkoren för att helt eller delvis erhålla rättshjälp eller befrielse från kostnader och avgifter.**

Artikel 59

Säkerhet, borgen eller deposition

Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas av en part som i en medlemsstat begär verkställighet av ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat, på den grunden att han eller är utländsk medborgare eller han eller hon inte har (...) hemvist i den verkställande medlemsstaten.

KAPITEL V

SAMARBETE (...) I FRÅGOR OM FÖRÄLDRAANSVAR⁶¹

⁶¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Denna förordnings bestämmelser om samarbete i frågor om föräldraansvar bör inte tillämpas på handläggningen av ansökningar om återlämnande inom ramen för 1980 års Haagkonvention som i enlighet med artikel 19 i 1980 års Haagkonvention och domstolens fasta rättspraxis inte är förfaranden som i sak behandlar föräldraansvaret. Tillämpningen av 1980 års Haagkonvention bör emellertid kompletteras av denna förordnings bestämmelser om internationella bortföranden av barn liksom av de allmänna bestämmelserna.”

Se även det skäl som föreslås i fotnot 3.

Artikel 60

Utseende av centralmyndigheter⁶²

Varje medlemsstat ska utse en eller flera centralmyndigheter med uppgift att bistå vid tillämpningen av denna förordning i frågor om föräldraansvar och ska ange deras territoriella eller materiella befogenheter. Om en medlemsstat har utsett mer än en centralmyndighet ska meddelanden i princip skickas direkt till den behöriga centralmyndigheten. Om ett meddelande skickas till en centralmyndighet som inte är behörig, ska denna (...) **sända det vidare** till den behöriga centralmyndigheten och informera (...) avsändaren om detta.

(...)

Artikel 62

Centralmyndigheternas (...) allmänna uppgifter

1. (...) Centralmyndigheterna ska lämna information om vilken nationell lagstiftning (...) samt vilka nationella förfaranden och **tjänster som finns i frågor om föräldraansvar och** vidta de **åtgärder som de anser** är lämpliga (...) för att förbättra tillämpningen av denna förordning (...).
2. **Centralmyndigheterna ska samarbeta sinsemellan och främja samarbete mellan de behöriga myndigheterna i sina medlemsstater för att uppnå syftena med denna förordning.**
3. I (...) **dessa syften kan** det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område (...) anlitas.

⁶² Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I frågor om föräldraansvar bör det utses centralmyndigheter i alla medlemsstater. Medlemsstaterna bör överväga att utse samma centralmyndighet för denna förordning som för 1980 års och 1996 års Haagkonventioner. De bör säkerställa att centralmyndigheterna har tillräckliga finansiella resurser och personalresurser för att kunna fullgöra de uppgifter de anförtrotts enligt denna förordning.”

Artikel 62a

Begäranden genom centralmyndigheter

1. **Centralmyndigheter ska på begäran av en centralmyndighet i en annan medlemsstat samarbeta i enskilda ärenden för att uppnå syftena med denna förordning.**
2. **Begäranden i enlighet med detta kapitel får framställas av en domstol eller en behörig myndighet. Begäranden i enlighet med artikel 63 c och g och artikel 64.1 c får också framställas av personer med föräldraansvar.**
3. **Utom i brådskande fall och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 67a ska en begäran i enlighet med detta kapitel lämnas in till centralmyndigheten i den medlemsstat där den anmodande domstolen eller behöriga myndigheten finns eller där sökanden har hemvist⁶³.**

⁶³ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Utom i brådskande fall, och utan att det påverkar det direkta samarbetet och direktkontaktarna mellan domstolar som är tillåtna i enlighet med denna förordning, kan domstolar och behöriga myndigheter lägga fram en begäran om samarbete i frågor om föräldraansvar; begäran bör lämnas in till centralmyndigheten i den medlemsstat där den anmodande domstolen eller den behöriga domstolen finns. Vissa begäranden kan också läggas fram av personer med föräldraansvar, och dessa bör lämnas in till centralmyndigheten där den sökande har hemvist. Sådana begäranden bör omfatta begäranden om information och stöd till personer med föräldraansvar som söker erkännande och verkställighet av avgöranden inom den anmodade centralmyndighetens territorium, i synnerhet rörande umgänge och återlämnande av barn, inklusive, vid behov, information om hur de kan få rättshjälp, begäranden om underlättande av överenskommelser mellan personer med föräldraansvar genom medling eller andra metoder och begäranden om att en domstol eller behörig myndighet ska överväga huruvida åtgärder behöver vidtas till skydd för barnets person eller egendom.

Ett exempel på ett brådskande fall då det är möjligt att direkt ta en ursprunglig kontakt med domstolen eller den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten kan vara en direktbegäran till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat om att den ska överväga huruvida åtgärder behöver vidtas till skydd för barnet när det antas föreligga en överhängande risk för barnet.

Skyldigheten att gå genom centralmyndigheterna bör endast föreligga i fråga om en ursprunglig begäran. All efterföljande kontakt med domstolen, den behöriga myndigheten eller sökanden kan också den ske direkt.”

4. **Denna artikel hindrar inte centralmyndigheterna eller de behöriga myndigheterna från att ingå, eller upprätthålla befintliga, överenskommelser eller arrangemang med centralmyndigheter eller behöriga myndigheter⁶⁴ i en eller flera andra medlemsstater för att möjliggöra direkta kontakter i förbindelserna med varandra.**
5. **Detta kapitel hindrar inte en person med föräldraansvar från att ansöka direkt vid domstolar i en annan medlemsstat.**
6. **Ingenting i artiklarna 63 och 64 ska innebära att en centralmyndighet åläggs att utöva befogenheter som endast får utövas av rättsliga myndigheter i enlighet med lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten.**

Artikel 63

(...) **De anmodade centralmyndigheternas särskilda uppgifter**

(..) **Anmodade** centralmyndigheter ska (...) direkt eller via **domstolar, behöriga** myndigheter eller andra organ vidta alla lämpliga åtgärder för att

- a) **i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden** (...) bistå med att ta reda på var ett barn befinner sig, om det kan antas att barnet befinner sig på den anmodade medlemsstatens territorium och (...) **den informationen** är nödvändig för att kunna utföra **en ansökan eller** begäran enligt denna förordning,

⁶⁴ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Centralmyndigheterna eller de behöriga myndigheterna bör inte hindras från att ingå eller upprätthålla befintliga överenskommelser eller arrangemang med centralmyndigheter eller behöriga myndigheter i en eller flera andra medlemsstater för att möjliggöra direkta kontakter i förbindelserna med varandra. De behöriga myndigheterna bör informera sina centralmyndigheter om sådana överenskommelser eller arrangemang.”.

- b) insamla och utbyta information **som är relevant i förfaranden i frågor om föräldraansvar** enligt artikel 64,
- c) informera och biträda personer med föräldraansvar som söker erkännande och verkställighet av avgöranden inom (...) **den anmodade myndighetens** territorium, i synnerhet rörande umgänge och återlämnande av barn, **inklusive, vid behov, information om hur de kan få rättshjälp,**
- d) underlätta kontakt (...) mellan **domstolar, behöriga myndigheter och andra berörda organ,**⁶⁵ i synnerhet när det gäller tillämpning av artikel (...)64a,
- e) **underlätta**⁶⁶ **kontakt mellan domstolar vid behov, i synnerhet när det gäller tillämpning av artiklarna 12, 12a, 14 och 19,**

⁶⁵ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”I enskilda ärenden om föräldraansvar som omfattas av denna förordning bör centralmyndigheterna samarbeta med varandra genom att ge bistånd till nationella domstolar, behöriga myndigheter och andra organ samt till de som har ett föräldraansvar. Sådana andra organ kan till exempel omfatta icke-statliga organisationer som tillhandahåller resurser för kontakter under övervakning eller ett organ som vanligen benämns bistånd vid familjedomstolen, som finns i vissa medlemsstater. Det bistånd som lämnas av den anmodade centralmyndigheten bör särskilt omfatta att barnet lokaliseras, antingen direkt eller genom domstolar, behöriga myndigheter eller andra organ, om detta är nödvändigt för att genomföra en begäran enligt denna förordning och tillhandahålla annan information som relevant vid förfaranden som rör frågor om föräldraansvar.”

⁶⁶ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”De anmodade centralmyndigheterna bör också vidta alla lämpliga åtgärder för att underlätta kontakt mellan domstolar, vid behov, i synnerhet när det gäller tillämpning av bestämmelserna om överföring av behörigheten, om interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder i brådskande fall, särskilt när de rör internationella bortföranden av barn och syftar till att minimera de risker som avses i artikel 13.1 b i 1980 års Haagkonvention, och om litispensens och ärenden som har samband med varandra. Tillhandahållande av information för vidare direktkontakt (till exempel tillhandahållande av kontaktuppgifter till barnavårdsmyndigheter, domare i nätverk eller den behöriga domstolen) kan här i vissa fall vara tillräckligt.”

- f) lämna information och stöd som kan vara till nytta för **domstolarna och de behöriga myndigheterna** vid tillämpningen av artikel 65, **och**
 - g) underlätta överenskommelser mellan personer med föräldraansvar genom medling eller andra metoder **för alternativ tvistlösning** och underlätta gränsöverskridande samarbete i detta syfte (...).
- (...)

Artikel 64

Samarbete med avseende på insamling och utbyte av information som är **relevant i förfaranden i frågor om föräldraansvar**

1. Centralmyndigheten i den medlemsstat där barnet har **eller har haft** hemvist (...) eller befinner **eller** har befunnit sig (...) ska direkt eller genom **domstolar, behöriga myndigheter** eller andra organ efter en motiverad begäran (...)
 - a) tillhandahålla en rapport, **om en sådan är tillgänglig, eller utarbeta och tillhandahålla en rapport om**
 - i) (...) barnets situation,
 - ii) (...) varje **pågående** förfarande (...) **som rör frågor om föräldraansvar för** barnet, eller
 - iii) (...) avgöranden som har meddelats (...) **i frågor om föräldraansvar för barnet,**

- b) tillhandahålla all övrig information som är relevant i förfaranden i frågor om föräldraansvar i den anmodande medlemsstaten, särskilt angående situationen för en förälder eller annan anhörig som kan vara lämplig att ta hand om barnet, om detta krävs med hänsyn till barnets situation, eller**
- c) får begära att domstolen eller den behöriga myndigheten i dess medlemsstat överväger huruvida åtgärder behöver vidtas till skydd för barnets person eller egendom.**

(...)

- 2. I det fall barnet utsätts för allvarlig fara ska den domstol eller den behöriga myndighet som överväger att vidta eller har vidtagit åtgärder till skydd för barnet, om domstolen eller myndigheten är medveten om att barnets hemvist har ändrats till, eller att barnet befinner sig i, en annan medlemsstat, underrätta domstolarna eller de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten om den fara som råder och de åtgärder som har vidtagits eller övervägs att vidtas. Denna information får överföras direkt eller genom centralmyndigheterna.**
- 3. De begäranden som avses i punkterna 1 och 2 och alla kompletterande handlingar ska åtföljas av en översättning till det officiella språket i den anmodade medlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, till det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där begäran ska utföras eller till varje annat språk som den anmodade medlemsstaten uttryckligen godtar. Medlemsstaterna ska meddela sådant godtagande till kommissionen i enlighet med artikel 81.**

4. Såvida detta inte på grund av exceptionella omständigheter är omöjligt⁶⁷ ska den information som avses i punkt 1 översändas till den anmodande centralmyndigheten senast tre månader från mottagandet av begäran.

⁶⁷ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Eftersom tiden är avgörande i frågor om föräldraansvar bör den information som begärs enligt denna förordnings bestämmelser om samarbete, inbegripet för insamling och utbyte av information i relevanta förfaranden i frågor om föräldraansvar, och beslutet att bevilja eller vägra godkännande av placering av ett barn i en annan medlemsstat översändas till den anmodande medlemsstaten av centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten senast tre månader efter det att begäran mottagits, utom när exceptionella omständigheter gör detta omöjligt. Detta bör inbegripa en skyldighet för den behöriga nationella myndigheten att tillhandahålla informationen, eller förklara varför den inte kan tillhandahållas, till den anmodade centralmyndigheten inom en sådan tid som gör det möjligt för myndigheten att iaktta denna tidsfrist. Alla berörda behöriga myndigheter bör sträva efter att tillhandahålla svar ännu snabbare än inom denna tidsfrist.”.

Artikel 64a

Genomförande av avgöranden i frågor om föräldraansvar i en annan medlemsstat

1. En domstol i en medlemsstat får begära att domstolarna eller de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat bistår med genomförandet⁶⁸ av avgöranden i frågor om föräldraansvar som har meddelats med stöd av denna förordning, särskilt i fråga om att säkerställa det faktiska utövandet av umgängesrätt.
2. Den begäran som avses i punkt 1 och alla åtföljande handlingar ska åtföljas av en översättning till det officiella språket i den anmodade medlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, till det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där begäran ska utföras eller till varje annat språk som den anmodade medlemsstaten uttryckligen godtar. Medlemsstaterna ska meddela sådant godtagande till kommissionen i enlighet med artikel 81.

⁶⁸ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om en domstol i en medlemsstat redan har meddelat ett avgörande i ett ärende om föräldraansvar eller överväger ett sådant avgörande och genomförandet ska äga rum i en annan medlemsstat, bör domstolen kunna begära att domstolarna eller de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten bistår med att genomföra avgörandet. Detta bör till exempel gälla avgöranden om beviljande av umgänge under övervakning som ska genomföras i en medlemsstat än den medlemsstat där den domstol som fattat beslut om umgänget är belägen eller som omfattar eventuella andra kompletterande åtgärder som vidtas av domstolarna eller de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där avgörandet ska genomföras.”

Artikel 65

Placering av barnet i en annan medlemsstat⁶⁹

⁶⁹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om ett avgörande om placering av ett barn på en institution eller i fosterfamilj övervägs i den medlemsstat där barnet har hemvist, bör domstolen, i ett så tidigt skede av förfarandet som möjligt, pröva lämpliga åtgärder för att säkerställa att barnets rättigheter respekteras, särskilt rätten att bevara sin identitet och upprätthålla kontakterna med föräldrarna eller i tillämpliga fall med andra släktingar, mot bakgrund av artiklarna 8, 9 och 20 i FN:s konvention om barnets rättigheter. Om domstolen har vetskap om barnets nära anknytning till en annan medlemsstat skulle lämpliga åtgärder framför allt kunna omfatta en anmälan till den konsulära myndigheten i den medlemsstaten om led b i artikel 37 i Wienkonventionen om konsulära förbindelser är tillämplig. Ett sådant förhållande kan också uppmärksammas genom information som tillhandahålls av centralmyndigheten i den andra medlemsstaten. Lämpliga åtgärder skulle också kunna innebära en begäran enligt denna förordning till den medlemsstaten om information om en förälder, en anhörig eller andra personer som kan vara lämpliga att ta hand om barnet. Beroende på omständigheterna kan domstolen också begära information om förfaranden och avgöranden som rör en förälder eller barnets syskon. Barnets bästa bör alltså vara det viktigaste kriteriet. Framför allt bör ingen av dessa bestämmelser påverka nationell lagstiftning eller nationella förfaranden som är tillämpliga på avgöranden om placering som fattas av domstolen eller den behöriga myndigheten i den medlemsstat som överväger placeringen. I synnerhet medför detta inte någon skyldighet för myndigheterna i den medlemsstat som är behörig att placera barnet i den andra medlemsstaten eller ytterligare involvera den medlemsstaten i avgörandena eller förfarandena rörande placering.”.

1. Om (...) **en domstol eller en behörig myndighet** (...) avser att placera barnet i (...) en annan medlemsstat,⁷⁰ ska den i förväg inhämta godkännande från behörig myndighet i den andra medlemsstaten. För detta ändamål (...) **ska centralmyndigheten i (...) den anmodande medlemsstaten till centralmyndigheten i den anmodade medlemsstat där barnet ska placeras** översända en begäran om godkännande som inbegriper en rapport om barnet tillsammans med skälen för den placering eller vård som föreslås, **information om planerad finansiering och all annan information som den anser vara relevant, såsom placeringens förväntade varaktighet.**⁷¹

⁷⁰ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Varje slags placering av ett barn i familjevård – det vill säga, i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden, med en eller flera personer – eller på en institution, till exempel på ett barnhem, i en annan medlemsstat, bör omfattas av denna förordning såvida detta inte uttryckligen undantas, såsom placering för adoption, placering hos en förälder eller, i tillämpliga fall, hos en annan nära släkting enligt den mottagande medlemsstaten förklaring. Som en följd bör även ”pedagogiska placeringar” som beslutas av domstol eller arrangeras av en behörig myndighet med föräldrarnas eller barnets samtycke eller på deras begäran till följd av barnets avvikande beteende omfattas. Endast sådana placeringar – av antingen pedagogisk eller bestraffande karaktär – som beordras eller anordnas till följd av en handling som barnet begått och som skulle utgöra en straffbar handling enligt nationell strafflagstiftning om det begicks av en vuxen, oberoende av om detta i det specifika fallet skulle leda till fällande dom, bör inte omfattas.”

⁷¹ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Om en domstol eller behörig myndighet i en medlemsstat överväger att placera ett barn i en annan medlemsstat, bör ett samrådsförfarande för att erhålla godkännande genomföras före placeringen. Den domstol eller behöriga myndighet som överväger placeringen bör erhålla samtycke från den behöriga myndigheten i den medlemsstat där barnet kommer att placeras, innan den beslutar om eller anordnar placeringen. Avsaknad av svar inom tre månader bör inte tolkas som godkännande och utan godkännande bör placeringen inte äga rum. Begäran om godkännande bör åtminstone innehålla en rapport om barnet tillsammans med skälen för den placering eller vård som föreslås, placeringens förväntade varaktighet, information om planerad finansiering, kompletterat med all annan information som den anmodade medlemsstaten kan anse vara relevanta, till exempel planerad övervakning av åtgärden, arrangemang för kontakter med föräldrarna, andra släktingar eller andra personer med vilka barnet har en nära anknytning, eller skälen till sådan kontakt inte övervägs mot bakgrund av artikel 8 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Med hänsyn till domstolens rättspraxis bör, om placering har godkänts för en viss tid, det godkännandet inte gälla avgöranden eller överenskommelser om förlängning av placeringens varaktighet. Under sådana omständigheter bör en ny begäran om godkännande göras.”

1a. Punkt 1 ska inte tillämpas när barnet ska placeras hos en förälder.

Medlemsstaterna får besluta att deras godkännande i enlighet med punkt 1 inte krävs för placeringar inom deras territorium hos vissa kategorier av nära släktingar utöver föräldrar. Dessa kategorier ska meddelas till kommissionen i enlighet med artikel 81.

1b. Centralmyndigheten i en annan medlemsstat får informera en domstol eller en behörig myndighet som överväger en placering av ett barn om barnets nära anknytning till denna medlemsstat. Detta ska inte påverka nationell lagstiftning och nationella förfaranden i den medlemsstat som överväger placeringen.

2. Den begäran och (...) **alla kompletterande** handlingar som avses i punkt 1 ska åtföljas av en översättning till det officiella språket **i den anmodade medlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, till det officiella språket** eller ett av de officiella språken på den (...) **plats där begäran ska utföras eller** till varje annat språk som den anmodade medlemsstaten uttryckligen godtar. Medlemsstaterna ska meddela sådant godtagande till kommissionen i enlighet med artikel 81.

3. Den (...) placering som avses i punkt 1 (...) **får endast (...) beslutas om eller arrangeras av** den anmodande medlemsstaten (...) **efter det** att den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten har godkänt placeringen.

4. Såvida detta inte på grund av exceptionella omständigheter är omöjligt (...) **ska** avgörandet om att bevilja eller vägra godkännande **översändas** till den anmodande centralmyndigheten senast (...) **tre** månader från mottagandet av begäran.⁷²

⁷² Se det skäl som föreslås i fotnot 67 ovan.

5. Formen för att inhämta godkännande ska regleras av den anmodade medlemsstatens nationella lag⁷³.
6. **Denna artikel hindrar inte centralmyndigheterna eller de behöriga myndigheterna från att ingå, eller upprätthålla befintliga, överenskommelser eller arrangemang med centralmyndigheter eller behöriga myndigheter i en eller flera andra medlemsstater för att underlätta samrådsförfarandet för att erhålla ett godkännande i förbindelserna med varandra.**

Artikel 66

(...) **Centralmyndigheternas kostnader**

- (...)1. Centralmyndigheternas biträde i enlighet med denna förordning ska vara kostnadsfritt.
2. Varje centralmyndighet ska bära sina egna kostnader **vid tillämpning av denna förordning.**

Artikel 67

Möten **mellan centralmyndigheter**

1. Centralmyndigheterna ska för att underlätta tillämpningen av denna förordning sammanträda regelbundet.

⁷³ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Dessutom bör medlemsstaterna, i linje med domstolens rättspraxis, föreskriva tydliga bestämmelser och förfaranden för det godkännande som avses i denna förordning, för att garantera rättssäkerhet och skyndsamhet. Förfarandena bör bland annat ge den behöriga myndigheten möjlighet att lämna eller vägra godkännande inom en kort tidsfrist.”.

2. Centralmyndigheternas möten ska **framför allt** sammankallas av **kommissionen**⁷⁴ inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område i enlighet med beslut 2001/470/EG.

KAPITEL VI

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 67a0

Tillämpningsområde

Detta kapitel ska gälla för handläggning av begäranden och ansökningar i enlighet med kapitlen III–V i denna förordning.

Artikel 67a

Samarbete och kontakt mellan domstolar

1. **Vid tillämpning av denna förordning får domstolarna samarbeta och ha kontakt direkt med, eller begära information direkt från, varandra, förutsatt att denna kontakt respekterar parternas processuella rättigheter och informationens konfidentialitet.**

⁷⁴ Ett skäl ska läggas till med ungefär följande lydelse:

”Det faktum att centralmyndigheternas möten framför allt ska sammankallas av kommissionen inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område i enlighet med beslut 2001/470/EG bör inte hindra anordnandet av andra möten mellan centralmyndigheter.”.

2. Det samarbete som avses i punkt 1 får genomföras på ett sätt som domstolen anser lämpligt. Det kan särskilt gälla
- a) kontakt vid tillämpning av artiklarna 12 och 12a,
 - b) information i enlighet med artikel 14,
 - c) information om pågående förfaranden vid tillämpning av artikel 19, och
 - d) kontakt vid tillämpning av kapitlen III–V.

Artikel 65a

Insamling och översändning av information⁷⁵

⁷⁵ Två skäl ska läggas till enligt följande:

- (R1) ”Om inte annat föreskrivs i denna förordning bör förordning (EU) 2016/679 vara tillämplig på den behandling av personuppgifter som utförs av medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning. I synnerhet, och för att inte äventyra utförandet av en begäran enligt denna förordning, t.ex. för återlämnande av barn i enlighet med 1980 års Haagkonvention om bortföranden av barn eller för en domstol att överväga behovet av att vidta åtgärder till skydd för barnets person eller egendom, får informationen till den registrerade i enlighet med artikel 14.1–14.4 i förordning (EU) 2016/679, till exempel om uppgifter som begärs för att lokalisera barnet, skjutas upp till dess att den begäran för vilken denna information krävs har utförts. Detta undantag är i överensstämmelse med artikel 14.5 samt artikel 23.1 f, g, i och j i förordning (EU) 2016/679.”
- (R2) ”Detta hindrar inte en mellanhand, domstol eller behörig myndighet till vilken den information som avses i punkt 1 har översänts från att vidta åtgärder till skydd för barnet eller föranleda att sådana åtgärder vidtas om barnet riskerar att skadas eller om det finns tecken på en sådan risk.”

- 1. Den anmodade centralmyndigheten ska vid behov och i enlighet med denna förordning översända varje ansökan, begäran eller i dessa angiven information i frågor om föräldraansvar eller internationella bortföranden av barn till domstolen eller den behöriga myndigheten i sin medlemsstat eller i förekommande fall en annan mellanhand i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden.**
- 2. En mellanhand, en domstol eller en behörig myndighet till vilken den information som avses i punkt 1 har översänts i enlighet med denna förordning får endast använda den för tillämpningen av denna förordning.**
- 3. Den mellanhand, den domstol eller den behöriga myndighet som i den anmodade staten innehar eller är behörig att insamla information som krävs för att utföra en begäran eller en ansökan i enlighet med denna förordning ska tillhandahålla den informationen till den anmodade centralmyndigheten på dess begäran i de fall där den anmodade centralmyndigheten inte har direkt tillgång till den.**
- 4. Den anmodade centralmyndigheten ska vid behov översända informationen till den anmodande centralmyndigheten i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden.**

Artikel 67b

Underrättelse till den person som berörs av insamlingen av uppgifter

Om det finns en risk för att det kan påverka ett effektivt utförande av den begäran enligt denna förordning för vilken informationen översändes, får skyldigheten att informera den person som berörs av insamlingen av uppgifter i enlighet med artikel 14.1–14.4 i förordning (EU) 2016/679 skjutas upp till dess att begäran har utförts⁷⁶.

Artikel 67c

Förbud mot att lämna ut information⁷⁷

⁷⁶ Se det skäl som föreslås i fotnot 75.

⁷⁷ Följande text ska läggas till efter det skäl som föreslås i fotnot 75:

”I sådana fall då utlämnande eller bekräftelse av den relevanta informationen skulle kunna äventyra barnets bästa, till exempel om det förekommit våld i nära relationer och en domstol har beslutat att barnets nya adress inte ska lämnas ut till sökanden, eftersträvar denna förordning att uppnå en känslig jämvikt. I förordningen anges att en centralmyndighet, domstol eller behörig myndighet inte till den sökande eller till tredje part bör lämna ut eller bekräfta information som insamlats eller översänts vid tillämpningen av denna förordning om den fastställer att detta skulle kunna äventyra barnets eller en annan persons hälsa, säkerhet eller frihet, men i förordningen understryks inte desto mindre att detta inte ska hindra centralmyndigheter, domstolar och behöriga myndigheter från att insamla och till varandra översända information om det är nödvändigt för att fullgöra skyldigheterna enligt denna förordning. Detta innebär att en ansökan, när så är möjligt och lämpligt, kan behandlas enligt denna förordning utan att sökanden delgivits alla uppgifter som behövs för handläggningen. En centralmyndighet kan till exempel, om så föreskrivs i nationell lagstiftning, väcka talan på sökandens vägnar utan att till sökanden föra vidare information om barnets vistelseort. I sådana fall då barnets eller en annan persons hälsa, säkerhet eller frihet redan skulle kunna äventyras bara av att en begäran görs, bör det emellertid inte enligt denna förordning vara en skyldighet att inge en sådan begäran.”

1. **En centralmyndighet, domstol eller behörig myndighet får inte lämna ut eller bekräfta information som insamlats eller översänts vid tillämpningen av kapitlen III–VI om den fastställer att detta skulle kunna äventyra barnets eller en annan persons hälsa, säkerhet eller frihet.**
2. **Ett avgörande i en medlemsstat om att inte lämna ut eller bekräfta information ska beaktas av centralmyndigheterna, domstolarna och de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna, särskilt i fall av våld i nära relationer.**
3. Inget i denna artikel ska hindra centralmyndigheter, domstolar och behöriga myndigheter från att insamla och till varandra översända information om det är nödvändigt för att fullgöra skyldigheterna i kapitlen III–VI.

Artikel 68

Legalisering eller annat liknande förfarande

Ingen legalisering eller annat liknande förfarande får krävas (...) **inom ramen för denna förordning.**

Artikel 69

(...) **Språk**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35 a/47j.2 a ska, om en översättning eller translitterering begärs enligt denna förordning, en sådan översättning eller translitterering göras till det officiella språket i den berörda medlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, till det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsförfarandena på den plats där ett avgörande som har meddelats i en annan medlemsstat åberopas eller en ansökan ges in, i enlighet med lagen i den medlemsstaten.

2. Översättningar eller translittereringar av det relevanta innehållet i de intyg som avses i artiklarna **36a, 471** och 56 får göras till ett eller flera av unionens institutioners övriga officiella språk som den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 81 har meddelat att den kan godta.
3. (...) **Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om vilket eller vilka av unionens institutioners officiella språk utöver det eller de egna språken som kan godtas i meddelandena till centralmyndigheterna.**
4. Varje översättning som begärs vid tillämpningen av kapitlen **III och IV** i denna förordning ska göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

KAPITEL VII

DELEGERADE AKTER

Artikel 70

Ändring av bilagorna

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 71 med avseende på ändring av (...) [relevanta]⁷⁸ **bilagor i syfte att uppdatera eller göra tekniska ändringar av de bilagorna.**

⁷⁸ Hänvisningarna till bilagorna kommer att införas senare.

Artikel 71

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 70 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den [datum för denna förordnings ikraftträdande].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 70 får när som helst återkallas av rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den delge rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 70 ska träda i kraft endast om rådet inte har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs rådet, eller om rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att det inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på rådets initiativ.
7. Europaparlamentet ska informeras om kommissionens antagande av delegerade akter och rådets eventuella invändningar mot dessa och återkallande av delegering av befogenheter.

KAPITEL VIII
FÖRHÅLLANDE TILL ANDRA INSTRUMENT

Artikel 72

Förhållande till andra instrument⁷⁹

1. Om inte annat följer av **artiklarna 72.2 och 73 (...)**–78 ska denna förordning, för medlemsstaterna, ersätta sådana vid ikraftträdandet av förordning (EG) nr 2201/3003 gällande konventioner som ingåtts mellan två eller flera medlemsstater och som avser frågor som regleras i förordningen.
2. **Finland och Sverige har i enlighet med artikel 59.2 i förordning (EG) nr 2201/2003 och om inget annat följer av de villkor som anges i leden b och c i den bestämmelsen getts en möjlighet att avge en förklaring om att konventionen av den 6 februari 1931 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap, tillsammans med slutprotokollet till den konventionen, ska gälla, helt eller delvis, i förbindelserna mellan dem, i stället för bestämmelserna i den förordningen. Deras respektive förklaringar har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, som en bilaga till förordning (EG) nr 2201/2003. Dessa medlemsstater kan när som helst återkalla förklaringarna, helt eller delvis.**
3. **Bestämmelser om domstols behörighet, i varje framtida överenskommelse mellan de medlemsstater som anges i punkt 2 rörande frågor som regleras av denna förordning, ska vara i linje med de behörighetsregler som föreskrivs i förordningen.**

⁷⁹ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Det erinras om att artikel 351 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska tillämpas på avtal som en medlemsstat ingått med ett eller flera tredjeländer före dess anslutning till unionen.”

4. **Principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet när det gäller unionens medborgare ska iakttas.**
5. **Avgöranden meddelade av en domstol i någon av de nordiska stater som har avgett en förklaring enligt punkt 2 ska erkännas och verkställas i de andra medlemsstaterna i enlighet med bestämmelserna i kapitel IV avsnitt 1 i denna förordning, om domstolen har grundat sin behörighet på en bestämmelse som har en motsvarighet i kapitel II i denna förordning.**
6. **Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna**
 - a) **en kopia av de överenskommelser som avses i punkt 3 och de enhetliga lagar varigenom dessa överenskommelser genomförs,**
 - b) **varje uppsägning eller ändring av dessa överenskommelser och enhetliga lagar som avses i punkterna 2 och 3.**

Informationen ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 73

Förhållande till vissa multilaterala konventioner

När det gäller en fråga som omfattas av denna förordning ska förordningen, i förbindelserna mellan medlemsstaterna, gälla framför följande konventioner:

- a) Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 om myndigheters behörighet och tillämplig lag i frågor om skydd för underåriga.
- b) Luxemburgkonventionen av den 8 september 1967 om erkännande av domar rörande äktenskaps giltighet.
- c) Haagkonventionen av den 1 juni 1970 om erkännande av äktenskapsskillnader och hemskillnader.
- d) Europeiska konventionen av den 20 maj 1980 om erkännande och verkställighet av avgöranden rörande vårdnad om barn samt om återställande av vård av barn.

Artikel 74

Förhållande till Haagkonventionen av den 25 oktober 1980
om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn

Om ett barn olovligt har bortförts till, eller olovligt kvarhålls i, en annan medlemsstat än den medlemsstat där barnet hade hemvist omedelbart före det olovliga bortförandet eller kvarhållandet, ska bestämmelserna i 1980 års Haagkonvention (...) **fortsätta att tillämpas, med de kompletteringar som följer av bestämmelserna i kapitlen III och VI i denna förordning. Om ett avgörande som meddelats i en medlemsstat och innebär att barnet ska återlämnas i enlighet med 1980 års Haagkonvention måste erkännas av och verkställas i en annan medlemsstat efter ett olovligt bortförande eller kvarhållande av barnet ska kapitel IV tillämpas.**

Artikel 75

Förhållande till Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn

1. I förhållande till 1996 års Haagkonvention ska denna förordning tillämpas
 - a) med förbehåll för punkt 2, när barnet i fråga har hemvist inom en medlemsstats territorium,
 - b) när det är fråga om att ett avgörande som meddelats av (...) **en domstol** i en medlemsstat ska erkännas och verkställas på en annan medlemsstats territorium, även om barnet i fråga har hemvist inom territoriet i en stat som är part i den konventionen och i vilken denna förordning inte är tillämplig.

2. Utan hinder av punkt 1 gäller följande:

- a) Om parterna har överenskommit om behörighet för (...) **en domstol** i en stat som är part i 1996 års Haagkonvention i vilken denna förordning inte är tillämplig, ska artikel 10 i den konventionen tillämpas.
- b) Med avseende på överföring av behörighet mellan (...) **en domstol** i en medlemsstat och en domstol i en stat som är part i 1996 års Haagkonvention i vilken denna förordning inte är tillämplig, ska artiklarna 8 och 9 i den konventionen tillämpas.
- c) Om förfaranden avseende föräldraansvar pågår inför (...) **en domstol** i en stat som är part i 1996 års Haagkonvention i vilken denna förordning inte är tillämplig vid den tidpunkt då förfaranden anhängiggörs vid (...) **en domstol** i en medlemsstat avseende samma barn och rörande samma sak, ska artikel 13 i den konventionen tillämpas.⁸⁰

(...)

Artikel 76

Giltighetens omfång (...)

1. De överenskommelser och konventioner som avses i artiklarna 72–75 ska fortsätta att gälla i frågor som inte regleras i denna förordning.
2. De konventioner som avses i artiklarna 73 (...)–75, särskilt 1980 och 1996 års Haagkonventioner, **ska** fortsätta att (...) **gälla** mellan de medlemsstater som är parter i de konventionerna, i överensstämmelse med artiklarna 73 (...)–75.

⁸⁰ Ett skäl ska läggas till enligt följande:

”Tillämplig lag i frågor om föräldraansvar bör fastställas i enlighet med bestämmelserna i kapitel III i 1996 års Haagkonvention. När den konventionen tillämpas i förfaranden vid en domstol i en medlemsstat där denna förordning tillämpas ska hänvisningen till ”bestämmelserna i kapitel II” i artikel 15.1 i den konventionen läsas som ”bestämmelserna i den här förordningen”.”

Artikel 77

Fördrag med Heliga stolen

1. Denna förordning ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av det den (...) **18 maj (...) 2004** i Vatikanstaten undertecknade internationella fördraget (konkordatet) mellan Heliga stolen och Portugal.
2. Ett avgörande om äktenskaps ogiltighet som meddelats i enlighet med det fördrag som anges i punkt 1 ska erkännas i medlemsstaterna enligt villkoren i kapitel IV avsnitt 1 **underavsnitt 1**.
3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 ska även gälla för följande internationella fördrag (...) med Heliga stolen:
 - a) Lateranfödraget av den 11 februari 1929 mellan Italien och Heliga stolen, ändrat genom den överenskommelse och det tilläggsprotokoll som undertecknades i Rom den 18 februari 1984.
 - b) Överenskommelsen av den 3 januari 1979 mellan Heliga stolen och Spanien om rättsliga frågor.
 - c) Fördraget mellan Heliga stolen och Malta om erkännande av civilrättsliga verkningar på konkordatäktenskap och på beslut av kyrkliga myndigheter och domstolar om sådana äktenskap av den 3 februari 1993, inbegripet tillämpningsprotokollet av samma datum, med ett (...) **tredje** tilläggsprotokoll av den (...) **27 januari (...) 2014**.
4. Erkännande av avgöranden enligt punkt 2 får i Spanien, Italien och Malta underkastas samma förfaranden och samma kontroller som är tillämpliga på sådana avgöranden av kyrkliga domstolar som meddelats i enlighet med de internationella fördrag med Heliga stolen som anges i punkt 3.

5. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna
 - a) en kopia av de fördrag som anges i punkterna 1 och 3,
 - b) varje uppsägning eller ändring av dessa fördrag.

KAPITEL IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 78

Övergångsbestämmelser

1. Denna förordning ska tillämpas endast på rättsliga förfaranden som har inletts, på officiella handlingar (*actes authentiques*) som har upprättats eller registrerats och på överenskommelser som har (...) **registrerats** den [*den dag då denna förordning börjar tillämpas*] eller senare.
2. Förordning (EG) nr 2201/2003 ska fortsätta att tillämpas på avgöranden som meddelats i rättsliga förfaranden som har inletts, på officiella handlingar som har upprättats eller registrerats och på överenskommelser (...) **som har blivit verkställbara i den medlemsstat där de** ingåtts före den [*den dag då denna förordning börjar tillämpas*] **och** som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.

Artikel 79

Övervakning och utvärdering

1. Senast den [*10 år efter tillämpningsdatum*] ska kommissionen, med stöd av information från medlemsstaterna, för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén lägga fram en rapport om efterhandsutvärderingen av denna förordning. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

2. **Med början den [tre år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas]** ska medlemsstaterna (...) på begäran **tillhandahålla** kommissionen (...) följande information, **om sådan finns tillgänglig, (...) som är relevant för utvärderingen av hur denna förordning fungerar och tillämpas:**
- a) Antal avgöranden i äktenskapsfrågor eller i frågor om föräldraansvar där behörigheten baserades på de grunder som anges i denna förordning.
 - b) Med avseende på ansökningar om verkställighet i enlighet med artikel 32, antal ärenden där verkställighet inte ägt rum inom sex veckor från den tidpunkt då verkställighetsförfarandena inleddes.
 - c) Antal ansökningar om vägran av erkännande av ett avgörande i enlighet med artikel 39 och (...) antal ärenden där vägran av erkännande beviljades.
 - d) Antal ansökningar om vägran av verkställighet av ett avgörande i enlighet med artikel 41/47p och (...) antal ärenden där vägran av verkställighet beviljades.
 - e) Antal överklaganden som ingivits i enlighet med artikel 44/47r respektive 45/47r.

Artikel 80

Medlemsstater med två eller flera rättssystem

Med avseende på en medlemsstat där två eller flera rättssystem eller regelverk tillämpas i olika territoriella enheter ska beträffande frågor som regleras av denna förordning

- a) en hänvisning till hemvist i medlemsstaten avse hemvist inom en territoriell enhet,
- b) en hänvisning till medborgarskap (...) avse anknytning till den territoriella enhet som anges i lagen i den medlemsstaten,
- c) en hänvisning till en myndighet i en medlemsstat avse myndigheten i den berörda territoriella enheten i den medlemsstaten,
- d) en hänvisning till reglerna i den anmodade medlemsstaten avse reglerna i den territoriella enhet där en fråga om behörighet, erkännande eller verkställighet uppkommer.

Artikel 81

Uppgifter som ska meddelas kommissionen

1. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen följande:
 - a) **Varje myndighet som avses i artiklarna 2.1 b1 och 58.2.**
 - b) **De domstolar och myndigheter som är behöriga att utfärda intyg enligt artiklarna 36a.1 och 56 samt de domstolar som är behöriga att rätta intyg enligt artiklarna 36b.1, 47m.1, 47m1 och 56.3 tillsammans med artikel 36b.1.**
 - c) **De domstolar som avses i artiklarna 27.3, 32/47f, 39.1, 41/47p.1, 44/47r.2 och 45/47r.**
 - d) **De myndigheter som är behöriga för verkställighet och som avses i artikel 32/47f.**
 - e) **De rättsmedel som avses i artiklarna 44/47r och 45/47r.**
 - f) Namn på, adress till och sätt att komma i kontakt med de centralmyndigheter som har utsetts enligt artikel 60.
 - f1) **I förekommande fall de kategorier av nära släktingar som avses i artikel 65.1a.**
 - g) Vilka språk som godtas i meddelandena till centralmyndigheterna i enlighet med artikel (...)69.2.
 - h) Vilka språk som godtas för översättningar i enlighet med (...) **artiklarna 64.3, 64a.2, 65.2 och 69.2.**
- (...)
- (...)
2. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen de uppgifter som avses i punkt 1 senast den [(...) *tjugoen månader från denna förordnings ikraftträdande (...)*].
3. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen alla ändringar av (...) **de uppgifter som avses i punkt 1.**
4. Kommissionen ska offentliggöra de uppgifter **som avses i punkt 1** på lämpligt sätt, inbegripet genom den europeiska e-juridikportalen.

Artikel 82

Upphävande

1. Med förbehåll för artikel 78.2 i **denna förordning** ska förordning (EG) nr 2201/2003 upphöra att gälla den [*dag då den här förordningen börjar tillämpas*].
2. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga [V].

Artikel 83

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. (...) Denna förordning träder i kraft (...) [*den första dagen i månaden efter utgången av en period på tre år från datumet för offentliggörande av denna förordning*], med undantag för artiklarna 70, 71 och 81, som ska tillämpas från och med den [*datum för denna förordnings ikraftträdande*].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel

På rådets vägnar

Ordförande